

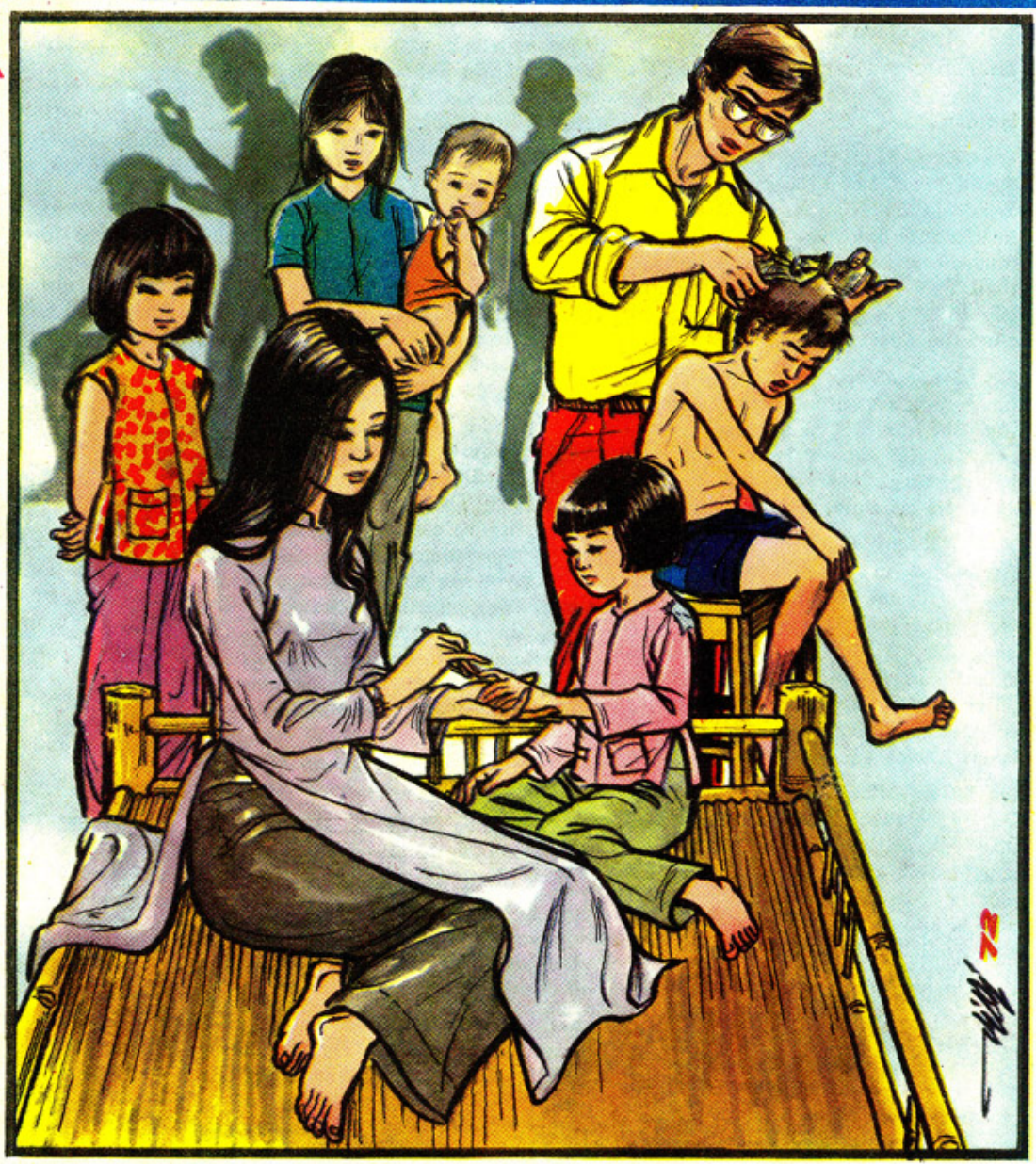
thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

Hộp Thư

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Nguyễn-dinh-Nhuận, Huế: Được tin em bình yên chị rất mừng. Chị đã gửi báo ngày 22-6-72, bữa nay có lẽ em đã nhận được. Muốn mua sách, em gửi thư về nhà sách Khai Trí số 62 Lê Lợi Saigon 1 em nhé.

Em Nguyễn-dinh-Tân, Tam Kỳ: Chị đã chuyển bài qua chú NT, không thất lạc đâu em.

Em Đặng - Tài, Phong Dinh: Tủ sách Thiếu Nhi mà bữa trước chị loan báo là mi ni thư viện ý mà. Chứ không phải là nhà xuất bản đâu. Chị đã gửi thư mục mà em không nhận được thì buồn thật. Thôi, chờ khi nào nhà sách tái bản chị sẽ gửi nghe em. Hiện nay chị chưa tìm được nhà đóng sách em ạ.

Em Lê-diễn-Son, Quảng Ngãi: Gửi phiếu lý lịch và 1 hình nữa để chị làm thẻ. Đọc thư các em là niềm vui của chị. Trả lời các em là sự thích thú của chị em ạ. Vì thế nên chị «lựa cái nghề trả lời thư», em hết thắc mắc chưa nào?

Em Thái-Khanh, LPC: Mười ba tuổi thì đúng là em bé rồi em ạ. Tâm hồn em phong phú mà đa cảm lắm. Ngồi hàng giờ để «đọc hộp thư, dù biết không trả lời mình, mà vẫn cứ nghĩ tất cả là dành cho riêng mình», thế thì có dễ thương không cơ chứ. Chắc chắn là chị «ừ» mà em gái.

Em Lê-thị-Liên, Saigon: Nếu áo để ầm, có thể thành mốc lấm đốm đó, em thử ngâm xà bông bột coi sao. Thắc mắc của em không bấy dân, nhưng có một vài điều nói ra cũng không có gì hơn là không nói. Vậy thì chẳng thà không nói tiện hơn em ạ.

Em Thanh-Dung, Saigon: Lựa bài là phạm vi của chú N.T chị không được xâm phạm chủ quyền. Cho nên chị rất tiếc không thể gây áp lực dùm em được. Thắc mắc của em chị đã chuyển qua chú Bách Khoa rồi đó em.

Em Nguyễn thị Hồng, Saigon: Ở số 43 đường Nguyễn Thông, tức Trung Tâm Văn Hóa Duy Linh, chị thấy có lớp nhạc Bach, em đến hỏi coi. Chị đã gửi Lá chúc thư, nhận được rồi chứ em?

Em T-V-Đ, Đà Nẵng: Bút hiệu ấy chị thấy nó tức cười quá đi em ạ. Về vụ người bạn của em, chị rất buồn em đó. Mặc dầu em không oán giận, chỉ mong hàn gắn tình bạn, nhưng nếu tình bạn đó có sứt mẻ, cũng không nên tiếc. Điểm số trong lớp chỉ quý khi do chính sự cố gắng chăm chỉ của các em mà các em được. Chứ do sự gian lận mà có thì thật đáng mắc cỡ. Tương lai của em đó sẽ đen tối nếu không biết hối lỗi mà sửa đổi tính tình, đã thế lại còn thù hận hăm dọa người bạn thân ngay thẳng. Chỉ có 1 cách là em gặp và giải thích cho bạn, nếu hai em còn muốn chơi. Nếu họ không biết điều mà đánh em thì em nên nhận, coi như 1 tai nạn. Người tốt mang họa là thường lắm. Hãy can đảm lên em nhé.

Em Cà Lơ, Phú Vĩnh: Chị chân thành chia buồn với em. Ý nghĩ của em thật đã chứng tỏ tấm lòng của em đối với gia đình và tổ quốc. Nhưng nay gia đình mới mất mát 1 người anh, chị mong em sẽ càng ngoan ngoãn hơn nữa cũng là an ủi cho ba má. Rồi chừng nào tổ quốc kêu gọi em hãy lên đường thì em xứng đáng là công dân tốt rồi đó em.

Em Nguyễn-thanh-Xuân, Thành Tây Hạ: Chị cũng rất mong em có dịp đi Saigon và ghé thăm tòa soạn. Chị không tìm ra cách nào để em có thể mượn được sách của Thư Viện Thiếu Nhi. Có lẽ sau này sẽ phải tổ chức thành từng chi nhánh của Thư Viện Thiếu Nhi tại các tỉnh thì mới có thể giúp các em ở tỉnh xa mượn sách được em nhỉ. Trong khi chờ đợi, em cầu chúc cho Thư Viện Thiếu Nhi ngày một phát triển để giúp các bạn trong gia đình chúng ta ở Saigon, Chợ Lớn, Gia Định vậy em nhé.

Em Nguyễn-văn-Mười, Bình Dương: Về vụ mua sách, em viết thư hỏi nhà sách Khai Trí số 62 Lê Lợi Saigon 1. Muốn đóng góp phần hiểu biết của em vào tờ báo của chúng ta thì em viết bài gửi về em nhé. Chị rất hoan nghênh lòng nhiệt thành của em.

Em Minh-Thu, Gia Định: Sốt sắng dân bích chương như vậy là nhất. Nhưng mới gửi thư đi 6 ngày không thấy báo tới đã sốt ruột thì em là vua nóng tính đấy nhé. Bữa nay chắc nhận được báo rồi chứ. Chị thương em lắm, cười lên đi nào, em gái.

Em Nguyễn-Minh, An Giang: Tay «đánh tới đánh lui» đó có nghĩa là «đong đưa», chứ không phải là đánh «sáng đầu. Hết thắc mắc rồi chứ em,

Em Áo-Trắng, Thánh Thomas: Tất cả mọi người đều mong hòa bình em ạ. Chị cùng quê với em. Chủ nhật ghé Thư Viện Thiếu Nhi em nhé.

Em Trăng-Sáng Saigon: Số 48 có bài tường thuật về hôm khai trương Thư Viện Thiếu Nhi em đón coi nhé. Bữa đó đông nghẹt tòa soạn em ạ. Đám đồ xuống gạch bóng bị ần loang lổ mất màu thì không sửa được đâu vì đó là tác dụng của Acide Acétique có trong đám. Nên ăn ít đám thôi em nhé, vì kinh nghiệm cho thấy đám làm hư cả gạch đấy em nhỉ?

Em Trương-dinh-Hoàng, Darlac: Dù ở bất cứ tỉnh nào xa xôi, em đều gia nhập GDTN được. Chị tiết đăng trong số 46 đó em.

Em có ô chữ cái mũ, Đà Nẵng: Chị thật cảm động khi đọc thư em. Em là người ngay thẳng và có óc hướng thượng, quý lắm. Em lại may mắn có ba em rất hiểu biết và chú trọng đến vấn đề giáo dục con một cách hợp lý. Chị tin chắc chắn là em rất thành thực khi viết thư cho chị. Sự tiến bộ của em khiến gây ngạc nhiên cho gia đình và bạn bè đã là một bông hồng tuyệt diệu em tặng cho Thiếu Nhi đó em. Càng ngày, tòa soạn Thiếu Nhi càng thấy lý tưởng của mình được quý vị giáo chức, phụ huynh và các em thiếu nhi tâm hồn trong sáng ủng hộ nhiệt liệt. Đó là phần thưởng cao quý nhất mà toàn thể tòa soạn hằng mong mỗi đó em ạ.

Em Nguyễn-dinh-Mai, Cam Ranh: Gửi thêm 1 hình và địa chỉ rõ ràng để chị gửi thẻ về cho em.

Em Việt-Thủy, Phong Dinh: Chị có thể tường tượng được ánh mắt long lanh, nét mặt rạng rỡ của em hôm trại hè. Lại hợp ca những bản hùng ca dân tộc nữa, vui quá em nhỉ. Chị thích em sẽ là cô giáo cơ, em chịu không?

Em Hoài-bảo-Nhân, Chợ Lớn: Nếu ý là trường khối chuyên môn, đi học 3 giờ chỉ học 1 giờ, giáo sư không có quyền bắt học thì chỉ có mỗi tương lai học sau này là thiệt thôi em ạ. Nếu em thấy kỷ luật trường cũ của em quá lỏng lẻo, ảnh hưởng tới sự học chung, thì chị khuyên em nên tìm 1 trường đang hoàng đứng đắn mà học. Chị mừng thấy em tiến bộ, tốt lắm em ạ.

XEM TIẾP TRANG BÌA SAU

Năm thứ hai — số 47
Ra ngày 16-7-1972
Giá mỗi số 50đ.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

Chủ nhiệm :
NGUYỄN - HÙNG - TRƯƠNG

Chủ biên
NHẬT - TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn - Điện thoại 42.152

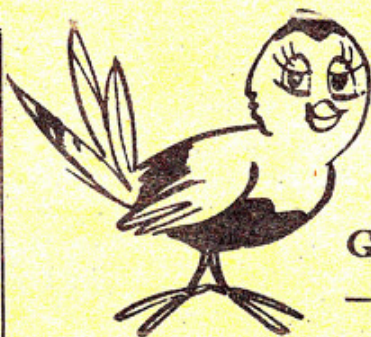
Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại : 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm của Nguyễn Hùng Trương	1
— Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách	2
— Cát bụi truyện ngắn của Hal Borland	3
— Trận phục thù truyện ngắn của Phan văn Kha	5
— Giải trí : Đố vui, Ô chữ khéo tay.	8
— Ảo thuật : Đốt túi giấy nước thành than	10
— Đồng hồ điện tử đeo tay	11
— Sư tử lồm. lợm lặt	12
— Tìm hiểu loài kiến của Đặng Hoàng	14
— Máy đánh Morse của Phạm Văn Rớt	15
— Vườn Hồng của Đỗ Phương Khanh phụ trách	16
— Bướm trong vườn	20
— Sáng tác : của Thu Nguyệt Nguyệt, Lê thị Mỹ Anh	22
— Mạo hiểm Mỹ Châu	24
— Triền lăm nụ cười	26
— Than vàng nguồn năng lượng đã có từ 5 tỉ năm	27
— Luận hay	28
— Thư mời bạn về quê nghỉ hè của Lê Trung	30
— Chuyện ngày xưa	31
— Đường lên núi Thiên Mã của Nhật Tiến	32

TRANH BÌA CỦA VI VI

ĐẾN VỚI CÁC EM

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Các em đã từng đọc quyển **NHỊ THẬP TỬ HIẾU** của Lý Văn Phức, trong đấy tác giả đã kể cho chúng ta Hai mươi bốn truyện hiếu Á Đông.

Ở xã hội tây phương, cũng có rất nhiều gương hiếu nghĩa, dưới đây là một.

Ngày xưa, ở La mã có một người đàn bà bị tội tử hình. Bà này bị giam ở ngục tối để chờ ngày chết.

Người gác ngục có phận sự thi hành bản án. Anh ta thấy người đàn bà này quá tội nghiệp, thương tình nên không đành lòng đem treo cổ. Anh ta định bỏ bà này đói khát mà chết dần mòn trong ngục.

Người gác ngục cũng có lòng nhân đạo. Anh ta cho người con gái của người tử tội mỗi ngày đến thăm mẹ, nhưng anh ta khám xét kỹ lưỡng không cho đem thức ăn vào.

Anh ta rất ngạc nhiên thấy sau nhiều ngày bị bỏ đói khát người nữ tù vẫn còn sống. Anh ta bèn cố tâm rình xem bà này làm cách nào mà sống dai như vậy được.

Sự thật làm cho anh ta vô cùng cảm động. Có con gái người tử tội mỗi lần vào thăm đưa vú cho mẹ bú để mẹ đỡ đói khát.

Chuyện hiếu nghĩa này đến tai các quan tòa ở La-mã. Các quan tòa cũng xúc động không kềm người gác ngục về thăm lòng hiếu thảo của cô con gái người tử tù, nên truyền lệnh tha tội cho người đàn bà quá tội nghiệp kia.

Các em thân mến

Chắc các em cũng cảm động khi đọc truyện trên thấy người con gái hiếu thảo mỗi ngày nuôi mẹ nơi chốn lao tù bằng cách cho mẹ bú sữa mình và nhờ lòng hiếu của con mà người mẹ được sống, chúng tôi tin rằng các em cũng thương yêu cha mẹ không kém người con gái bà tử tội kể trên, nhưng chưa có dịp tỏ ra mà thôi.

Người ta thường nói trong cảnh nghèo túng, hoạn nạn mới hay con thảo cũng như trong lúc giặc giã loạn ly mới biết bậc anh hùng.

Chúng tôi cũng xin nhắc các em lúc nào cũng yêu mến, tôn kính và vâng lời cha mẹ.

Các em đừng làm điều gì để cho cha mẹ phải phiền lòng
Các em luôn giữ lễ phép với cha mẹ. Các em nên thận trọng từ lời nói đến cử chỉ của các em mỗi khi tiếp chuyện với cha mẹ.

Các em nên vâng lời cha mẹ vì cha mẹ là người từng trải việc đời và có nhiều kinh nghiệm hơn các em.

Các em nên tỏ ra biết ơn cha mẹ vì từ khi các em còn nhỏ, cha mẹ nuôi nấng, dạy dỗ các em rất vất vả để các em được lớn khôn, cha mẹ mới an lòng.

Thân mến NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NHẮN TIN CHUNG

Số thư gửi về mục Thắc Mắc càng ngày càng đông, được chiếu cố tận tình như vậy, B.K. rất lấy làm cảm kích. Nhưng số trang dành cho mục này hết sức giới hạn, mỗi tuần chỉ trả lời được vài ba em, trong khi số câu hỏi đã lên tới gần 300. Để giải tỏa phần nào nạn kẹt thư, kể từ số này, xin các em vui lòng:

1) Đọc lại các bài cũ về mục Thắc Mắc (từ T.N. số 10) để khỏi hỏi những câu đã trả lời rồi (như nhiều em hỏi về tiêu sử chú Lê Tất Đều, ý nghĩa lá quốc kỳ V.N; hiện tượng phản chiếu toàn phần làm mặt đường như láng nước, tên các vị Tổng Thống Hoa Kỳ v.v...)

2) Mỗi kỳ, B.K. chỉ trả lời 1 câu hỏi thay vì 2 câu để các em khác khỏi chờ đợi.

Mong các em vui lòng thông cảm.

B.K.

HỎI: Tại sao người ta nói chiến tranh VN kéo dài đến 26 năm tức là từ năm 1946 nhưng năm đó Pháp còn cai trị mà?

LÊ NGUYỄN TRƯỜNG SƠN
(Gia Định)

ĐÁP: Năm 1946 Pháp không còn cai trị ở V.N. nhưng đòi V.N. thiêu nhi/2

phải là một nước độc lập trong khuôn khổ Liên Hiệp Pháp. Cuộc điều đình tan vỡ dẫn tới chiến tranh chống Pháp bùng nổ ngày 19-12-1946 tại Hà Nội. Nếu kể từ đó thì đến nay, chiến tranh ở VN kéo dài tới 26 năm.

HỎI: Dây thun làm bằng thứ cao su gì mà mềm hơn cao su vỏ ruột xe đạp?

VÕ HOÀI
(Saigon)

ĐÁP: Dây thun để gói đồ chế bằng mù cây cao su có trộn hai phần trăm lưu huỳnh rồi đem cán thành tờ mỏng cho lưu huỳnh ăn đều.

Ngoài ra người ta còn trộn với 1 hay 2 phần trăm bột màu để cho có màu sắc rồi đem căng trên những ống sắt tròn (chỗ nối phải dán bằng keo vá ruột xe). Sau đó đem ống sắt bịt cao su này nhúng vào nước có Clorua vôi và đun nóng tới 150 độ trong 1 giờ để cho cao su trở nên chín và dẻo. Cuối cùng cho vào máy xén cắt thành khoanh tròn như em đã thấy.

HỎI: Em thường nghe thấy tiếng « nghệ thuật thứ bảy » có phải tiếng này dùng để chỉ điện ảnh không? nó phát xuất từ đâu?

LÊ THANH BÌNH
(Gia Định)

ĐÁP: Nghệ thuật thứ bảy đúng là tiếng để chỉ về điện ảnh. Sở dĩ người ta dùng tiếng « thứ bảy » vì Điện ảnh là một nghệ thuật xuất hiện sau 6 bộ môn khác là: Thơ, văn, nhạc, kịch, họa và điêu khắc.

HỎI: Tại sao khi ta càng lên cao (tức là càng gần mặt trời) sao ta không thấy nóng hơn mà lại thấy lạnh

hơn?

TRIỀU LAM
(Đà Nẵng)

ĐÁP: Khi ta lên cao, khoảng cách thay đổi không thấm thía vào đâu so với khoảng cách từ địa cầu đến mặt trời, nên không vì thế mà gần mặt trời hơn để thấy nóng hơn. Sự thực, khi lên cao ta thấy lạnh vì áp suất thay đổi đã ảnh hưởng đến nhiệt độ. Càng lên cao, áp suất không khí càng giảm, do đó ta cảm thấy lạnh hơn.

HỎI: Xin cho biết cục xí ngầu có chữ tiếng Việt để chỉ không, vì đó là tiếng Tàu.

NGUYỄN HOÀNG HẢI
(Saigon)

ĐÁP: Cục xí ngầu có 6 mặt nhất nhị, tam, tứ v.v... tiếng Việt gọi là viên súc sắc. Em có nhớ một bài học thuộc lòng có câu:

Súc sắc súc sẽ

Nhà nào còn đèn còn lửa

Mở cửa cho chúng tôi vào.

HỎI: Tia sáng Laser do ai phát minh? Phương pháp dây chuyền, phương pháp phân công do ai phát minh?

DƯƠNG HOÀI
(Saigon)

ĐÁP: Tia sáng Laser thoát thai từ tia Maser do Charles H. Townes ở Đại học Colombia Hoa Kỳ phát minh ra. Dựa vào tia Maser, năm 1960 Theodore H. Maiman của Công ty Hàng không Hughes ở California sáng chế ra tia Laser đầu tiên. Phương pháp làm việc theo dây chuyền do vua xe hơi Henry Ford của Hoa Kỳ (1863-1947) nghĩ ra. Còn phương pháp phân công là của nhà kinh tế học Ai Nhĩ Lan Adam Smith (1723-1790).

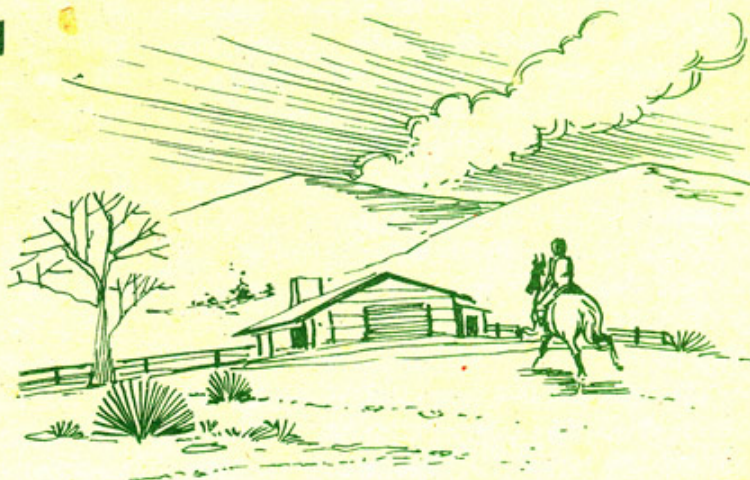
HỎI: Cách thực hiện và thí nghiệm cùng lợi ích của pin bằng Uranium của Enrico Fermi.

HỒ ĐẠI VIỆT
(Saigon)

ĐÁP: Enrico Fermi (1901-1954) là một nhà vật lý người Ý, làm việc ở La Mã. Năm 1934 ông đã hoàn thành một thí nghiệm phá vỡ nhân của các nguyên tố bằng trung hòa tử. Nguồn sản xuất trung hòa tử là

(xem tiếp trang 29)

CÁT BỤI

Nguyên tác của **HAL BORLAND**
Bản dịch của **VŨ - MINH - THIỀU**

Một người sống gần các cồn cát — yêu đương cồn cát đến sùng bái : người đó hiểu rằng chẳng bao lâu mình cũng trở về với cát bụi, vĩnh viễn ở với cát bụi, như vậy chẳng mền yêu cát bụi sao được ? Một người ốm đau, biết trước ngày tháng mình chết, vẫn không quan ngại lo lắng giúp đỡ cho người ốm khác, dù có giảm mất ngày sống của mình, người đó thật đáng làm gương cho biết bao người khác sống trong xã hội, quên người chỉ biết có mình. Câu chuyện của Hal Borland thật có một ý nghĩa cao xa.

Tôi gọi ông ta là Danh-Lịch — tên thật là gì, điều đó không đáng kể. Ông ta người cao, mảnh khảnh, mặt xương xẩu, trạc năm mươi tuổi. Hồi đó tôi mười hai.

Ông sống trong một ngôi nhà nhỏ, sơn trắng, gần các cồn cát. Còn chúng tôi ở cách đó chừng vài cây sáo, trên cánh đồng cỏ khô và cứng.

Tôi cảm thấy ông ta yêu tôi lắm, vì tôi yêu các cồn cát, còn ông đối với các cồn cát, ông yêu đương đến sùng bái. Thường tôi hay đánh ngựa đến chơi nhà ông. Chúng tôi đi bách bộ đến cồn cát lớn nhất, gần nhà ông. Chúng tôi ngừng ở đây nói chuyện hoặc chẳng nói chuyện gì cũng được. Cồn cát này đẹp vô kể, hạt cát lóng lánh như vàng, đây đó mọc vài bụi cỏ, về mùa hạ xanh mướt một màu. Đứng trên đỉnh cồn, nhìn xa được mấy cây sáo về phía Bắc. Về buổi chiều, nếu trời trong sáng, người ta trông rõ cả được phía Tây mòm núi xanh biếc ở cách đó cả trăm cây sáo hiện ra ở chân trời.

Một buổi kia, ngồi ở cồn cát, ông bảo tôi, đề vốc cát rơi lọt qua kẽ tay :

— Xưa kia, cát dồn lại thật cao, tưởng như có thể đưa mình lên đến trời được, mặc dầu dẫm dưới chân, cát vẫn trôi tuột đi như thời gian trôi chảy. Còn nắm giữ một vốc cát trong tay cũng chẳng được.

Ông mỉm cười và nói tiếp :

— Hai năm có phải dài không cháu ? Bác muốn nói về cháu đó.

Tôi trả lời :

— Hai năm nữa cháu mười bốn tuổi.

Ông cúi đầu và nói :

— Và cháu còn bao nhiêu năm nữa kế tiếp nhau.

Cháu sẽ làm gì ?

Tôi trả lời là không biết.

Ông nói :

— Chẳng có gì lạ, có biết bao công việc đợi ta khi ta còn trẻ. Nhưng cháu nên nhớ điều này : việc gì ta cũng có thể làm được cả. Không có hàng rào nào ngăn trở ta được, sao cũng có cách vượt qua... Hoặc ta đi vòng quanh vậy.

Ông thờ dài và vuốt ngực sau cơn ho. Sau câu chuyện, chúng tôi đi từ từ về nhà. Ngôi nhà này chính tay ông làm lấy, cả đồ đạc trong nhà cũng do ông chế tạo. Tôi hỏi xem ông có phải thợ mộc không.

Ông trả lời :

— Không phải, nhưng bác phải nằm ở dương đường một năm trong một gian phòng nhỏ sơn trắng và ở đó nằm liệt giường, bác đã phác họa trang trí ngôi nhà và tất cả đồ đạc. Rồi bác đến đây và tự xây cất nhà này.

Tôi không hiểu tại sao ông Danh-Lịch phải nằm ở dương đường. Sau tôi hỏi mẹ tôi mới biết ông mắc bệnh lao.

Một buổi về mùa thu năm đó, tôi hỏi tại sao ông không nuôi gia súc.

Ông trả lời :

— Bác tính nhầm là nuôi gia súc phải săn sóc mất công. Con ngựa của bác, thôi đành vậy. Bác phải săn sóc nó vì nó cần thiết cho mình. Tất cả điều mong ước của bác là ngôi nhà này. Cách đây một năm rưỡi, các bác sĩ có bảo bác chỉ sống được hai năm nữa thôi.

Sống như thế này, số tiền bác còn đủ nuôi mình hai năm. Nếu sống cách khác đâu còn đủ tiền trong sáu tháng nữa. Mười tám tháng qua thật dễ chịu hết sức.

Những ngày đầu mùa đông thật êm dịu, nhưng một buổi kia về tháng hai, bỗng có bão tuyết nổi lên từ chiều và kéo dài suốt đêm. Vào lúc rạng đông có người gõ cửa. Đó là ông Huy-lâm ở cách chỗ chúng tôi độ một cây số. Ông đến báo tin thằng Rốp con ông bị đau nặng lắm, bị cảm lạnh nhiễm phổi, suốt đêm sốt ly bì và thở rất khó khăn.

Ông nói:

— Tôi muốn đến nhờ xem có ai có thể gọi giầy nói mời bác sĩ đến hộ tôi không? Tôi biết vào lúc bão táp như thế này không phải lắm, nhưng tôi không biết nhờ ai.

Gia đình ông Huy-lâm đến đây vào mùa xuân và từ đó gặp rủi ro luôn. Ngựa họ cũng không có. Trước có hai con, đến cuối mùa hè cả hai đều ốm, rồi lăn ra chết. Tất cả gia đình hình như chỉ sống về đậu trồng ở vườn.

Mẹ tôi hỏi tôi có thể đi gọi điện thoại được không, ở kho hàng Vũ-độ cách đây hai mươi cây số, và cách nhà ông Danh-Lịch mười cây số. Tôi bằng lòng đi: tôi biết tất cả các ngọn đồi trong vùng như sờ tay vào túi. Tôi chiến đấu với gió mới tới được nhà xe để buộc yên ngựa. Mẹ tôi xếp chăn mền và mang tất cả các thuốc men còn trong nhà đến nhà ông Huy-lâm. Tôi cưỡi con Sóc-ti đi gọi điện thoại.

Bao thời mỗi lúc một mạnh và mãi hai giờ sau tôi mới tới nhà ông Danh-Lịch. Tôi đã nghĩ nên đi thẳng đến Vũ-độ, nhưng ngửi thấy mùi gỗ cháy trong lò, tôi xuống ngựa vào nhà.

Ông Danh-Lịch nằm ở giường.

Ông hỏi tôi:

— Cháu đi đâu trong cơn bão này?

Tôi kể rõ câu chuyện và cho thêm củi vào lò. Ông vội đứng dậy, mặc quần áo. Giữa lúc này, cơn ho lại nổi, ông phải ngồi nghỉ một lúc. Rồi ông ra mở tủ lấy mấy chai thuốc bỏ vào một chiếc túi, khoác thêm một áo dạ dày. Tôi hỏi ông định đi đâu.

— Bác đến nhà ông Huy-lâm.

Tôi cản ông:

— Nhưng cháu đi tìm bác sĩ bây giờ.

Ông bảo:

— Hai giờ nữa bác sĩ cũng chưa đến được. Thằng bé đó bị sưng phổi. Tất cả những bệnh về phổi, bác đều hiểu biết. May ra bác có thể cứu nó. Bão cực thật, nhưng không trở ngại nào ta không vượt qua được. Cháu buộc yên ngựa giúp bác được không?

Hai phút sau, chúng tôi đều nhảy lên ngựa, ông Danh-Lịch trở lại con đường tôi vừa qua và tôi thì

tiến về phía Vũ-độ. Bác sĩ hứa đi ngay vì bão đã ngớt. Ông ấy đến nhà chúng tôi vào lúc quá trưa. Tôi dắt ngựa ông vào chuồng cho nghỉ và buộc yên một con ngựa khác. Khi tôi kể về bệnh thằng Rốp, ông lắc đầu:

— Ít hy vọng lắm, nhưng ta đã đến đây, ta sẽ đến thăm nó, dù là chỉ đến chứng thực nó chết nữa. Chúng tôi đến nhà ông Huy-lâm. Rốp không chết. Con sốt đã rút và thằng bé ngủ yên. Bác sĩ thăm bệnh Rốp và bảo ông Huy-lâm:

— Nếu con ông sống được, đó là nhờ ông Danh-Lịch đã đến kịp thời.

Rồi ông kéo ông Danh-Lịch ra nói chuyện riêng. Hai người nói nhỏ. Cuối cùng tôi nghe thấy ông Danh-Lịch nói:

— Thưa bác sĩ, một hai tháng có nghĩa gì? Cuộc đời đã tàn tạ và mỗi một, so với một mầm non đầy tương lai hứa hẹn có đâu đáng kể.

Ông ho và vuốt ngực.

Khi chúng tôi đi cả rồi, mẹ tôi mời ông Danh-Lịch ở lại đây một đêm.

Ông trả lời:

— Xin cảm ơn bà nhiều lắm, tôi cần phải về. Tôi xem có lẽ cũng chỉ còn đủ thời giờ đến nhà tôi thôi. Bác sĩ và ông Danh-Lịch đi về phía mặt trời lặn.

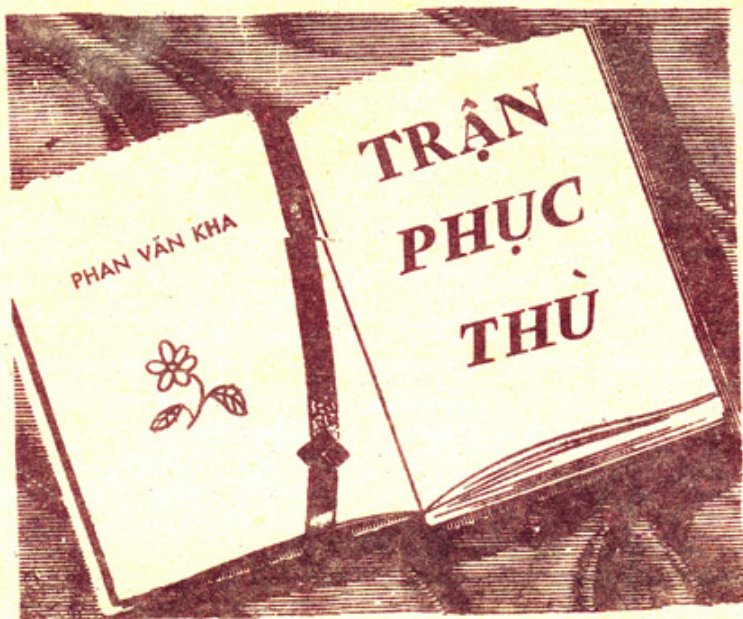
— Mẹ tôi nói:

— Ông ta ốm lắm.

Về đến nhà, một giờ sau ông chết.

Người ta chôn cất ông ở đồi cát. Một tảng đá lớn đánh dấu nơi an nghỉ ngàn thu của ông. Nhưng thỉnh thoảng, cát lại xê dịch và năm sau vào mùa thu, khi tôi đến chỗ cũ, tôi tìm mãi không thấy tảng đá. Thời gian qua, cát đã phủ kín mặt mộ chỉ của ông.

Nhỏ Liên chồm chân nhảy lên cho dây lòn qua rồi lại nhảy tiếp. Hai nhỏ Hào và Hiền cầm hai đầu dây quay đều. À, thì ra các nhỏ đang chơi nhảy dây! Nhỏ Liên vừa tung mình lên thì Hào và Hiền đồng ca theo một bài ngớ ngẩn, khó hiểu:

— Ông sắp-ben, bé-tí don-don. Ủ u-ê, u-ê, u-ê!... Đó! Liên dụng dây rồi đó nha. Ngừng lại, vô thể cho Hào đi! Hiền nói.

Liên vừa gỡ sợi dây thun vừa bước ra, mỉm cười, phân trần với bạn:

— Uồng quá hà. Hôm nay Liên nhảy tề ghê, chưa hết bàn đã bị dụng dây rồi! Thôi, Hào đưa dây Liên quay cho. Rồi...

— Chị Liên! Mẹ gọi về ăn cơm kia. Lẹ lẹ lên nha. Hết cơm bây giờ à! Hồng có ai ở không mà chừa cơm đâu. — Tiếng con nhà Phúc, em Liên, oang oang như ống tã là:

— Mấy về trước đi. Lát tao về tới bây giờ!

Con nhà Phúc không chịu nghe, vẫn oang oang cái họng cãi lại:

— Không được! Mẹ bảo chị phải về liền ngay bây giờ. Không, mẹ ra đánh bây giờ à. Tối giờ mà không lo về ăn cơm, đợi tới tối mới mới được. Tối ngày lo ăn dây thun nó à

Nhỏ Hào thấy tình hình có vẻ căng thẳng, vội cuộn dây lại, nói nhỏ:

— Liên nè. Bây giờ Liên về ăn cơm đi. Hào và Hiền cũng về ăn nữa. Mai mình lại ra đây chơi tiếp. Liên về ngay đi, kéo bác rầy à.

Liên hơi buồn vì cuộc chơi bị cắt ngang, nhưng cũng gật đầu, dậm bước. Hình như chưa vừa lòng, con nhà Phúc vẫn còn xia xói:

— Ủa, về chi sớm quá vậy! sao không để mai rồi về luôn cho tiện. Ở lại ăn dây thun cho nó no lâu. Lêu lêu, con gà quốtt dây thun...

Nhỏ Liên nổi dóa, lượm nhánh cây dưới đất, định phết cho con nhà Phúc một trận thì hân đã nhanh chân tẩu mất dạng.

Trên đường về, nhỏ Liên ức đến phát khóc: «Ừc thật, thằng láu cá! Cứ gặp mặt mình là nói xia nói xói hoài. Con trai gì mà vô duyên ghê».

Trên bàn ăn, nhỏ Liên uể oải gắp từ món như cổ nuốt cho xong chuyện. Con nhà Phúc ngồi đối diện hai mắt mở thao láo, tay cầm đũa gắp thoăn thoắt, miệng không ngừng nhai, cứ ngốn hết món này lại nhai món khác, Nhỏ Liên nhìn em, vừa hậm hực vừa phát sợ. Đúng là nam thực như hồ.

Trong một thoáng ngừng đề thờ, thấy nhỏ Liên đang nhai nhỏ nhẹ, con nhà Phúc nhường to đôi mắt ốc bươu, gắp một miếng lạp xưởng béo ngậy đưa cho Liên; tay kia quẹt mỡ bóng lưỡng:

— Bộ chị ăn dây thun no rồi hả? Nè, chị ăn thêm một miếng cho mau lớn. Không, người ta bảo là gà nuốt dây thun à.

Vừa nói dứt, không đợi cho Liên nói gì, con nhà Phúc lẹ làng đưa vội miếng lạp xưởng vào miệng nhai ngấu nghiến.

Chợt một tiếng «kểng» khô khan vang lên. Thì ra, lúc rút tay lại, cùi chỏ của con nhà Phúc vô tình đụng nhằm thành ghế dựa làm đôi đũa quẹt chén cơm rớt xuống đất bẽ tan tành..

Con nhà Phúc mặt xanh như tàu lá, lấm lét nhìn mẹ, còn đôi tay thì run lên như có điện châm vào. Nhỏ Liên khoái chí mỉm cười trong khi mẹ trở cán chồi lông gà, phết vào móng con nhà Phúc một cái đan diếng:

— Con trai gì mà hư quá! «Ăn coi nôi, ngời coi chén» chớ. Cho một roi này phải chừa tới già nghe.

Con nhà Phúc lí nhí trong bụng như bị nghẹn cơm. Tay xoa xoa móng như thần lẩn dứt đuôi.

Quay lại, thấy nhỏ Liên đang hình mũi treu tức Phúc, mẹ sẵn cơn giận, mắng luôn Liên:

— Còn con Liên, em như vậy mà cười được hả? ăn cơm xong phải hót cho hết đồng cơm rồi lau cho sạch.

Bị mẹ rầy, nhỏ Liên buồn muốn khóc. Liên nhớ lại mấy năm trước, lúc con nhà Phúc chưa có, mẹ cưng nhỏ như trứng mỏng. Đi đâu về, lúc

nào cũng có quà cho nhỏ hết. Mỗi lần ba rầy hay bẹo tai nhỏ thì mẹ chạy lên nhà ôm nhỏ mà dỗ dành, mẹ cho nào kẹo nè, nào bánh ngọt nè...

Thế rồi con nhà Phúc ra đời, mẹ tối ngày chỉ săn sóc cho hần. Lúc nào cũng ôm trên tay, mẹ hay nựng Phúc mà bảo rằng: «Cục ngọc của tui à. Dễ thương, tui cứ sợ kỳ này lại sanh con gái nữa chứ!» Mỗi lần nhỏ Liên cá nanh, chạy lại ôm mẹ, mẹ chỉ hôn lên má của nó rồi thôi.

Càng lớn, con nhà Phúc càng dễ ghét ghê. Con trai gì hề chơi với ai một chút là có đánh lộn. Tối ngày lo lấy dao dẽo súng, gươm giắt cùng lưng quần. Hễ ăn cơm xong là quần sợi dây chuối vào hông, nhét vào nào là súng, gươm, ná thun, dao găm. Rồi bước chậm chạp ra cửa, hai tay khuỳnh ra như con gà lôi, miệng rộng to nghe phát mặt: «Ba quân! mau theo ta ra bờ sông tập trận». Có khi Phúc về nhà mà mình đầy cát với mồ hôi nhễ nhại, tay vẫn còn cầm khẩu súng cây, mồm cứ la bằng, bằng...

Không bao giờ nhỏ Liên và con nhà Phúc chơi chung một trò chơi nào được cả. Hễ có Liên là không có Phúc, và ngược lại. Mỗi khi gặp mặt nhau thì như trâu trắng, trâu đen, trăn lằn hết chín mươi chín lần là gây lộn. Liên cũng không hiểu sao vậy nữa! Mà mỗi lần gây lộn thì thường là nhỏ Liên muốn khóc. Về méc mẹ, mẹ chỉ nói có một câu độc nhất: «Sao con cứ chộc chị hai hoài vậy? Lăn sau chừa nghe!»...

Cơm nước xong, nhỏ Liên lo quét hốt đồng cơm rồi phụ mẹ rửa chén. Liên ra trước hàng ba, ngồi xĩa răng. Hôm nay bị đòn nên con nhà Phúc không đi chơi mà lẩn la đứng gần đó.

Liếc thấy mặt con nhà Phúc, nhỏ Liên nhớ lại lúc hốt cơm bên nghĩ kể chộc Phúc:

— Này Phúc!

Con nhà Phúc vẫn phớt tình ăng-ghê:

— Gì?

— Lúc nãy mày làm đồ cơm.

— Sao?

Nhỏ Liên cố kiên nhẫn:

— Người ta nói hạt cơm, hạt gạo là hạt ngọc của ông trời. Ăn cơm

mà làm đồ, chết xuống âm phủ sẽ bị ăn dòi. Bao nhiêu hạt, bấy nhiêu trăn con. Như mấy hồi này phải ăn cả trăn chén, eo ôi.

Lúc bấy giờ, con nhà Phúc có phần sợ hãi:

— Có thật vậy không chị Liên?

Nhỏ Liên phịa thêm một hơi dài:

— Thật chứ! Mày không nghe ngoại kè à? Chẳng những thế mà còn phải đi trên sợi dây thun, như sợi tào nhảy dây hồi chiều đó, phía dưới có nào là cá sấu nè, rắn nè. Nếu đi không được rớt xuống sẽ bị rắn cắn rồi thò đuôi vào ngoáy cái rún cho lủng bụng, cá sấu sẽ phóng tới tấp dứt đầu tha đi, còn xương quăng cho chó ăn. Mày còn bị quỉ sứ cưa cái bụng nữa.

Con nhà Phúc nhớ lại hình bọn quỉ sứ trong hình Phạm Công Cúc Hoa mà phát khiếp. Rồi bỗng nhiên nó liên tưởng đến lúc cưa cái bụng lúc đi trên sợi dây thun mà chị chơi nhảy dây, tới lúc té xuống bị rắn ngoáy rún, bị sấu cắn, bị ăn dòi... Bao nhiêu hình ảnh ấy cứ nhảy múa lộn xộn trong óc. Eo ôi... Con nhà Phúc sợ quá, nhắm mắt bịt tai lại, khóc hủ hủ.

Vậy mà nhỏ Liên vẫn chưa hả dạ. Bình thường bị con nhà Phúc chộc đến phát khóc, về méc, mẹ còn bênh hần nữa. Nay được dịp phải trả thù cho đích đáng mới được. Nghĩ thế Liên gọi:

— Này, Phúc! Nói thế chứ không sao đâu. Tao còn cách gỡ tội cho mày. Để tối tao bắt con cá thòi lòi, cho ngậm cộng tóc của mày rồi tao vái cho hết tội.

Con nhà Phúc như đang chết hụt vớ được bắp dừa, mừng quỳnh lên:

— Thiệt không chị Liên, hà? Chị rán giúp em nhá chị nhá.

Nhỏ Liên gỡ cánh tay con nhà Phúc nắm tay mình ra, nói:

— Ừ, tao sẽ giúp cho. Ừ mà cái răng cửa của mày sao vậy?

Phúc sợ nhớ đến cái răng hư, đưa tay rung rung:

— Em có cái răng lung lay, đau quá chị ạ.

Lại một lần nữa, nhỏ Liên lên giọng thầy đời, phịa thêm:

— Sao mày không lo nhỏ đi? «Cái răng cái tóc là gốc con người» mà. Phải nhỏ đi nhé! Mày thấy có cây nào không có gốc với rễ mà sống được không? Mày cũng vậy đó, biết chưa?

Con nhà Phúc run giọng:

— Có thật không chị? Mà làm sao nhỏ được, đau quá hà. Em sợ lắm!

Nhỏ Liên suýt phì cười. Con trai gì mà nhát như thỏ đế, vậy mà hở ra thì tập trận, thì đấu súng, so gươm. Chơi toàn là đòi đóng vai hiệp sĩ!

— Được rồi! Tao có cách nhỏ ăm ru, hơn nhỏ cỏ nữa.

Nhỏ Liên thì thầm vào tai em. Con nhà Phúc khoái chí, cười híp mắt nhe cả cái răng lung lay.

Con nhà Phúc loay hoay cột một đầu chỉ dôi vào tay cối xay, nhỏ Liên phụ em, dùng đầu chỉ còn lại cột chặt vào chiếc răng lung lay của con nhà Phúc. Xong, Liên ra lệnh:

— Nào bây giờ mày đội hòn sỏi cho thật khéo, kéo rớt nhé. Mày gẩy cái răng hàm dưới, phải đội hòn sỏi trên đầu cho răng mọc lên. Nếu làm rớt, răng mọc xuống nó đâm lủng cằm à. Chuẩn bị đi. Khi tao vái xong, mày phải đẩy nhẹ cái cối xay nha.

Hình như chỉ đợi có thế, con nhà Phúc vội gặt đầu lia lia. Nhỏ Liên ấn đầu Phúc cho khum xuống để khỏi thấy nụ cười mỉm, rồi quăng một hòn sỏi khác xuống đất, chấp tay lâm râm:

— Ân ma ni! Ân ma ni! Ừm ba la! Ừm ba la! Bùm, bùm, bùm! Răng ời! mi hãy rút ra mau cho em ta nhờ. Nhớ rút ra cho êm êm đó, kẻo đau em ta tội nghiệp. Nào, hãy đây cối đi!

Con nhà Phúc tuân lệnh, đây nhẹ tay cối xay. Sợi chỉ chẳng giữa tay cối và cái răng lung lay làm con nhà Phúc đau chảy cả nước mắt. Phúc ngậm miệng không được, nói với giọng đã dốt.

— Ôi trời ơi! Đau quá chị Liên ơi!

Liên mỉm cười trấn an:

— Đây thêm chút nữa nó sẽ hết đau và hết rụng ngay. Cấm khóc đấy! Khóc sẽ hết thiêng đa!... Coi chừng rút hòn sỏi đó.

Lần này con nhà Phúc cố đây thêm chút nữa, nhưng mới có một chút thì bị chẳng nữa Con nhà Phúc đau điếng nên cứ đi theo tay quay vòng quanh cái cối xay. Hắn đi thẳng mình, không dám cựa cựa đầu vì sợ rút hòn sỏi. Hắn cũng cũng không dám khóc mặc dù nước mắt, nước mũi, nước giãi cứ thi nhau chảy ra như suối!

Cứ nhịn đau mà đi vòng tròn thế mãi, lát sau, chịu hết nổi con nhà Phúc hét lên một tiếng, như chàng hiệp sĩ hét lên một tiếng oai hùng khi nhắm mắt, và... tề ra ướt cả quần trong khi nhỏ Liên vỗ tay cười rũ rượi.

Nghe tiếng con nhà Phúc hét lên, mẹ vội chạy xuống y như một nữ hiệp sĩ nghe tiếng kêu cứu của người cô thế bèn chạy đến cứu.

Thấy con nhà Phúc vừa đi theo tay cối xay bột vừa khóc hu hu. Đầu thì đội hòn sỏi, miệng cứ hả ra, mặt mũi tèm lem tuốt luốt, còn quần thì ướt nhem... Hiều chuyện, mẹ vội làm một màn đuổi kẻ ăn hiếp, cứu người bị nguy nạn. Bèn với tay xách cây chổi lông gà rượt nhỏ Liên ra cửa vừa che dấu nụ cười.

PHAN VĂN KHA

ngày về

Xa quê nghèo, con vào trường nội trú
Đến bây chừ thấm thoát lại một năm
Con nhớ mãi hàng dừa xanh bóng rủ
Nhớ mẹ hiền đôi mắt hướng xa
xăm...

Ngày lên trường, mẹ tiễn con ngoài
cổng
Cầm tay con mắt mẹ thoáng ứ buồn
Con im lặng cùng mẹ nghe gió lộng
Hai tâm hồn rào rạt mấy nguồn
thương!

Những ngày dài, bốn bên tường với
trắng
Con nghĩ nhiều về quê mẹ đạo binh
Và ba con đang dầm sương dãi
nắng
Lính xông pha, chưa định được kiếp
minh

Mẹ sớm tối ra vào đơn độc quá
Vì mái tranh đã vắng bóng hai người
Vườn cây trái cũng âm thầm chỉ lạ
Đón mây ngàn như kém vẻ xinh
tươi...

Mùa hạ này con được về quê cũ
Thăm mẹ hiền, săn sóc mấy hàng cau
Con đường làng âm vang lời nhắn
nhủ
Lời khuyên răn, triu mến lẫn ngọt
ngào!

Hai bên đường phượng khoe màu
tươi thắm

Nắng mai hồng e ấp quyến theo chân
Ngõ quanh co con bước đi chậm
chậm
Muôn cỏ cây nghe kể chuyện, ngập
ngừng...

Cánh ngày xưa vẫn không hề thay
đổi
Mẹ đón con, chẳng mừng rỡ ôm
chăm

Nụ cười mẹ mang héo hon vơi vơi
Mắt trũng sâu, tóc mẹ điểm màu râm.
Con chợt thấy dáng ba sau vườn
nhỏ

Tim rộn ràng, con hồi hả đến bên
Cánh tay áo ba dong đưa trong gió
Con ngỡ ngàng, suýt bật tiếng kêu
lên...

Ba muộn phiền, ôm con khe khẽ bảo!
« Con mới về? Ba lạ lắm hở con »
Một cánh tay góp thêm phần xương
máu

Còn tay này, rồi sẽ liệu lo toan...
Con cúi mặt dấu đi dòng lệ mặn
Me thần thờ, vắng trán vương dầm
chiều

Mái tranh nghèo chìm trong màu
im vắng
Ba băng khuâng tiếc đời lính thật
nhiều

Ba đã về lúc chẳng còn nguyên vẹn
Ba đã về sùi ỉm lại nhà tranh
— Nhưng quê hương có còn vương
uất ghen?

— Nhưng nước non có được sống
yên lành?
Theo dòng đời con suy tư từng buổi
Mộng thanh bình, chìm hẳn tiếng
dạn bay
Cho thời gian không trôi đi buồn tẻ
Cho quê hương không sầu lắng, u
hoài...

Tạ lệ Vân

Trung học Hoàng Diệu — Bà Xuyên

THƯỢNG Đế không có mặt
khắp mọi nơi nên Ngài đã sáng tạo
các bà mẹ thay Ngài.

PHƯƠNG NGÓN ÁN ĐỘ

ÁO thì không gì bằng áo mới,
người thì không gì bằng người cũ.

ÁN TỬ

BIẾT rằng hay mà không tin là
dở. Biết rằng dở mà không chữa là
ngụ.

DỤC TỬ

HỌC mà không suy nghĩ thì luôn
luôn u tối. SUY nghĩ mà không học
thì luôn luôn nghi ngờ.

CÀNG học càng thấy mình càng
kém.

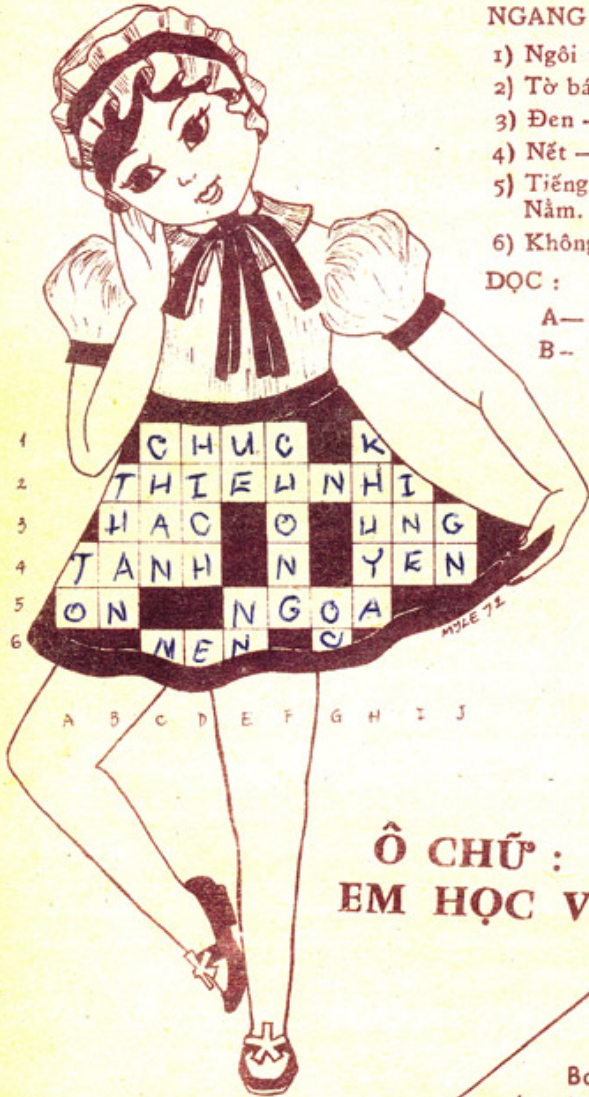
LỄ KỶ

KÉO chưa biết cầm mà sai cắt áo
thời hại to.

TẢ TRUYỆN

BÚP BÊ NGỌC HẸN (sưu tầm)

giải trí

NGANG :

- 1) Ngồi vị — Ca.
- 2) Tờ báo đang xem.
- 3) Đen — Vòng tròn — Đồng ý.
- 4) Nết — Anh — Khó.
- 5) Tiếng Anh có nghĩa là trên — Nằm.
- 6) Không cứng — Xê.

DỌC :

- A— Không lu.
B— Người cùng họ hàng ta.

- C— Không thích nữa — Em.
D— Bảng văn chiêu dụ quân sĩ — Ngại.
E— Buồn tha thiết — Anh em.
F— Mạnh
G— Sau em — Nào.
H— Không sớm.
I— Cây gậy Nè.
J— Rẻ anh.

ĐỖ THỊ MỸ LÊ
Gò Công

(xem trả lời trang 19)

ĐỐ VUI SỐ 47

Đề : Hai nhà ga xe hỏa ở cách nhau 50 cây số. Hai chuyến xe hỏa khởi hành đồng thời từ hai nhà ga đó đi về phía nhau. Ngay khi các chuyến xe khởi hành, một con chim rời khỏi chuyến xe thứ nhất bay thẳng về chuyến xe kia, và vừa tới chuyến xe thứ nhì này nó lại bay ngay trở lại chuyến xe thứ nhất. Con chim cứ bay như thế cho tới khi hai chuyến xe gặp nhau.

Nếu cả hai chuyến xe đều chạy với tốc độ 25 cây số một giờ, và con chim bay với tốc độ 50 cây số một giờ, con chim này đã bay được bao nhiêu cây số khi hai chuyến xe gặp nhau ?

(Xem trả lời kỳ sau)

Trả lời đố vui số 46

Ba người phải chuyên đi, chuyên lại cả thầy 8 lần theo thứ tự như sau :

Một bà cụ nhà quê làm được 8 lít tương để dành cho hai con gái đi lấy chồng ở làng bên. Bà cụ nhân hai con tới chơi rồi đem tương về. Cô chị đem theo một cái bình 3 lít. Cô em đem theo một cái bình 5 lít. Còn bình của bà cụ lại chứa đầy 8 lít.

Vậy các bạn hãy mách giùm ba người làm thế nào chỉ với 3 cái bình 8l 5l và 3l lại có thể chia đều ra được mỗi người 4 lít ?

thiếu nhi/8

	Bình 8l	Bình 5l	Bình 3l
Khởi đầu	8l	0l	0l
Lần I	5	0	3
Lần II	5	3	0
Lần III	2	3	3
Lần IV	2	5	1
Lần V	7	0	1
Lần VI	7	1	0
Lần VII	4	1	3
Lần VIII	4	4	0

Khéo tay

THỦ CÔNG

CHIẾC ĐẦU LÂN

Chào các bạn,

Hôm nay, Bá xin cùng thực hiện với các bạn 1 cái hình đầu Lân để lấy «le» chơi.

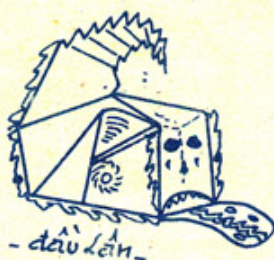
Cách làm :

Các bạn lấy 1 tờ giấy hình chữ nhật, xếp và cắt như (hình 1) chụm 2 điểm A, B vào để giống trái khế như (hình 2), gấp 2 điểm A B vào điểm O (hình 3) để thành (hình 4), gấp mép giấy phía sau lên như (hình 5) để thành (hình 6), lật điểm A qua điểm B như (hình 7), lật điểm C của (hình 7) giáp với điểm O, phía sau cũng làm như vậy (hình 8) để thành (hình 9), từ (hình 9) kéo điểm A cho chúi vào mép gấp B', bên kia cũng làm như vậy như (hình 10) rồi cắt như (hình 11) và hạ xuống thành cái lưới của đầu lân.

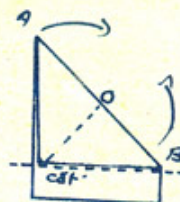
Như vậy công việc xếp «đầu lân» đã thành công các bạn chỉ việc tô thêm cho cái «đầu lân» được hoàn hảo.

Chúc các bạn dễ thực hiện và thật thành công.

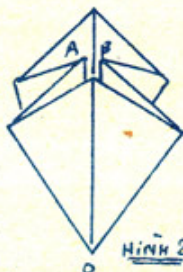
Châu Bá (Ba Xuyên)

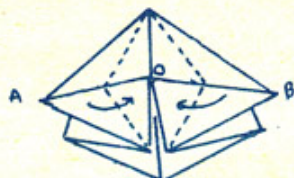
- đầu lân -

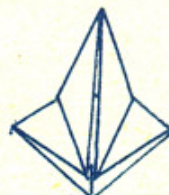
HÌNH 1

HÌNH 2

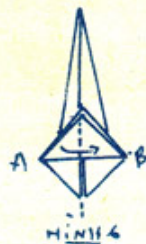
HÌNH 3

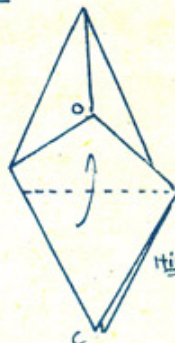
HÌNH 4

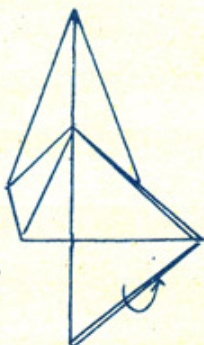
HÌNH 5

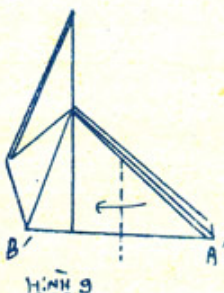
HÌNH 6

HÌNH 7

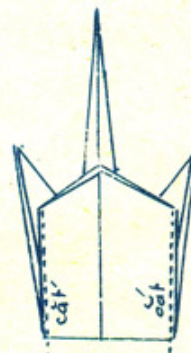
HÌNH 8

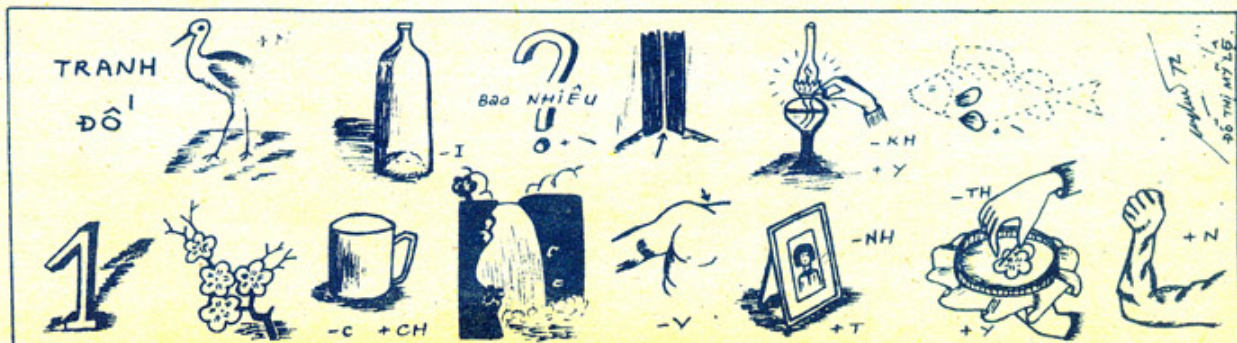
HÌNH 9

HÌNH 10

HÌNH 11

ẢO THUẬT

ĐỐT TÚI NƯỚC THÀNH TRO

I) TRÌNH DIỄN :

Bạn giới thiệu khán giả một tờ giấy trắng, lật qua lật lại vài lần, rồi cuộn tờ giấy thành hình cái phễu. Đổ nước vô phễu (để cho khán giả trông thấy nước chảy vào phễu giấy). Sau đó bạn châm diêm đốt phễu. Phễu giấy cháy thành tàn than rơi là tả. Còn nước trong phễu mới đổ vô không biết biến đi đâu nào. Thế mới là... ảo thuật !

II) DỤNG CỤ :

- 1 tờ giấy trắng để cuộn thành hình phễu.
- 1 cái phễu bằng ni lông, nhỏ hơn cái phễu cuộn bằng giấy một chút. Miệng phễu ni lông có 1 cái móc.
- 1 hộp quẹt
- 1 cái ghế dựa, trên mặt ghế đặt 1 bình nước, quay về phía khán giả, đằng sau lưng ghế có một cái móc đã móc sẵn túi ni lông.

III) XẢO THUẬT :

- Sau khi cuộn tờ giấy thành

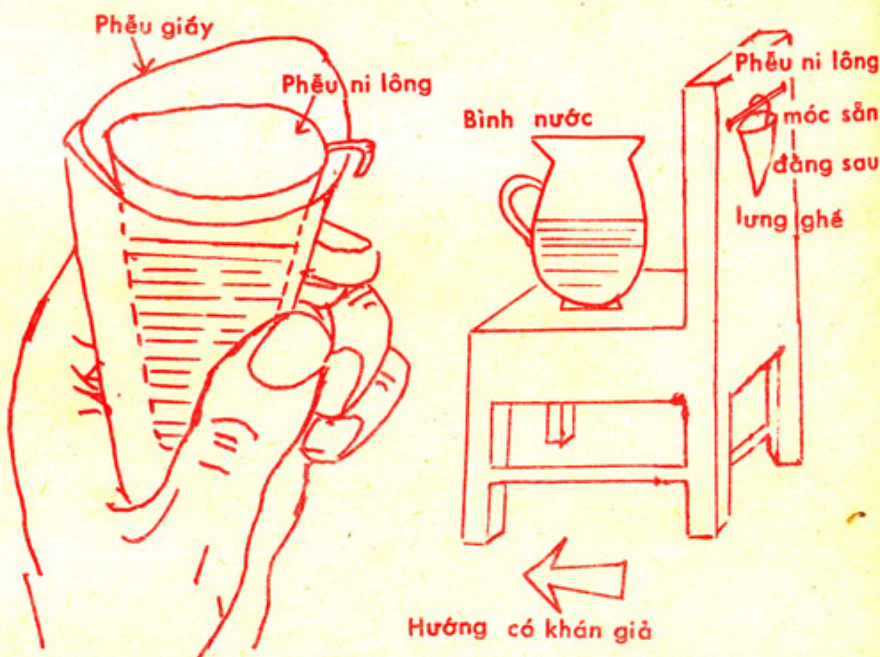
cái phễu, bạn tiến lại phía cái ghế để cầm bình nước lên. Lợi dụng lúc này bạn lén lấy cái phễu ni lông đặt vô phễu giấy.

— Khi rót nước từ bình vô, tức là bạn đã rót vào phễu ni lông, phễu giấy bên ngoài vẫn khô.

— Khi đặt bình nước trả về chỗ cũ, lợi dụng lúc quay lưng về phía khán giả, bạn móc trở lại phễu ni lông vào lưng ghế.

— Bây giờ quẹt diêm đốt phễu giấy khán giả thấy phễu trở thành tàn than, còn không hiểu nước trong phễu đã biến đi đâu nào !

BÁCH KHOA (sưu tầm)

THẺ CÂN CƯỚC CỦA HỎA TINH

- Đường kính 6742 cây số
- Tốc độ xoay tròn 0,26 cây số mỗi giây
- Cách xa mặt trời 228000000 c/s
- Cách xa địa cầu xa nhất là : 398.887.600 cây số
- Gần nhất là 55.784.000 cây số
- Tốc độ quỹ đạo (trung bình) 17.000 cây số 1 giờ
- Một năm trên hỏa tinh dài 687 ngày, 23 giờ
- Vệ tinh : Phobos (đường kính 19 km, cách xa hỏa tinh 6100 km) và Deimos (đường kính 10 km, cách xa hỏa tinh 1900 km).

TRƯƠNG BÔNG

Giặt đồ bằng len

Nấu nước hạt đậu trắng (haricots-blancs) dùng để giặt các hàng may áo bằng len hay áo len đan đều tốt, vải màu cũng có thể ngâm vào để các màu trở nên tươi sáng mãi. Bạn cứ thử thí nghiệm đi nhé.

Mẹo vặt :

Các loại «Fec-ma-tuya» (Fermaturre) ở áo, quần, cặp táp, miệng túi vải v.v... khi gai bị lòn, không dính với nhau nữa. Bạn dùng đèn cây chà vào hai hàng gai, kéo lên kéo xuống vài lần thì Fec-ma-tuya sẽ ăn, với nhau, kéo lên xuống dễ dàng như cái... mới !

HOÀI SƠN (Tam Kỳ)

LOÀI CHUỘT CŨNG BIẾT THƯỜNG THỨC ÂM NHẠC ?

Theo lời nhạc sĩ vĩ cầm danh tiếng Paganini, thì loài chuột cũng biết thưởng thức âm nhạc, chúng khoái nhất là môn vĩ cầm. Đây là chuyện ông kể : Một hôm, Paganini muốn chơi thử bản nhạc mà ông vừa mới sáng tác. Ông có thói quen chơi nhạc trong bóng tối, nên ông tắt hết cả đèn trong phòng. Trong lúc say sưa với những cung bậc của mình, thì Paganini chợt thấy có vật gì đang bò trên chân. Ông vội bật đèn lên, và ngạc nhiên : cả một gia đình thính giả chuột đang sắp hàng sau lưng ông, chăm chú thưởng thức âm thanh nhạc điệu một cách say sưa thú vị !

LƯƠNG VĂN BÌNH

ĐỒNG HỒ ĐIỆN TỬ ĐEO TAY GIÁ HƠN 8 TRIỆU BẠC VIỆT NAM

♣ Một đồng hồ không có số, giờ giấc chỉ hiện lên khi người đeo ấn vào một nút nhỏ. ♣ Giá 8 triệu bạc V.N.

Đồng hồ Pulsar, loại đồng hồ điện tử thu nhỏ kiểu mới được công ty chế tạo mô tả là 1 dụng cụ chỉ giờ tối tân và chính xác nhất trong 800 năm quá, hiện được chế tạo thành những đồng hồ vàng 18 carat trị giá 1.100 Mỹ kim, khoảng 8.400.000 đồng VN tính theo lối xuất 400 đồng Mỹ kim.

Loại sản phẩm mới do công ty đồng hồ Hamilton sản xuất và bày bán tại các tiệm trang sức lớn ở Hoa Kỳ cũng được đeo tay giống như một đồng hồ đeo tay thường khác.

Mặt đồng hồ Pulsar không có số trừ khi nào người mang ấn vào một nút nhỏ, giờ giấc chỉ hiện lên trong 1, 1 giây mà thôi.

Theo công ty Hamilton, đồng hồ Pulsar không có những bộ phận chuyển động dễ bị hao mòn và không phát ra tiếng động nào. Phần lớn các bộ phận của đồng hồ thông thường đã được thay thế bằng một khối máy điện tử vững chắc chỉ dày khoảng vài li mét.

Vẫn theo nhà sản xuất, đồng hồ Pulsar được bảo đảm hoạt động rất

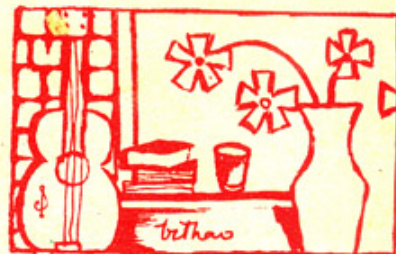
chính xác với độ sai 60 giây 1 năm nghĩa là chính xác hơn 10 lần so loại đồng hồ thông thường.

Đồng hồ được chế tạo trong khoảng không chỉ có khí Helium khiến nước, bụi bặm không lọt được vào trong máy và từ tính cũng không có tác dụng nào. Vỏ đồng hồ là 1 khối vàng cứng chắc 18 carat và mặt đồng hồ được chế tạo bằng chất hóa học và hồng ngọc, không bao giờ vỡ được.

Đồng hồ Pulsar chạy bằng điện tri nhỏ xíu trong thời gian 1 năm khi được sử dụng bình thường.

« Tiếng động » của đồng hồ Pulsar do 1 miếng thạch anh có tần số cao tạo ra khi rung động đúng 32.768 chu kỳ trong mỗi giây. Một chùm gồm 25 mạch điện riêng biệt tương đương với 2.600 đèn transistors được bố trí trong 1 mạch điện thu nhỏ.

Khi muốn điều chỉnh giờ theo khu vực khác nhau phải sử dụng đến 1 bộ phận nhỏ từ tính thiết trí ở khóa gài của dây đeo đồng hồ. Khi điều chỉnh giờ phút, giờ vẫn tiếp tục nhảy để giữ mức độ chính xác.

SỎI PLASTIC

Ngày nay chất plastic là một chất rất thông dụng. Người ta đã dùng nó chế ra rất nhiều đồ trong đời sống hằng ngày, hết sức thiết thực.

Mới đây, ở Hoa Kỳ người ta lại vừa thấy tung ra thị trường một loại sỏi làm bằng chất này. Thử sỏi nhân tạo này được rất nhiều người hưởng ứng mãnh liệt, dùng để trải lối đi các vườn hoa. Nó được trình bày bằng 13 màu sắc khác nhau nên vô cùng rực rỡ. Nhưng lại bán với giá rất đắt.

BẮP THỊT CỬ ĐỘNG

Các bạn có bao giờ đề ý đến các bập thịt cử động không? Các nhà bác học đã đề ý nghiên cứu và cho biết là cứ phát âm một tiếng thì người ta đã vận dụng đến 72 bập thịt cơ đấy!

TRẦN MINH KỲ (sưu tầm)

NHỮNG BẢN ÁN LẠ LÙNG CHO LOÀI VẬT

Như các bạn đã biết, xưa nay pháp luật không bao giờ dung tha những kẻ có tội. Nhưng có một điều lạ kỳ là ở bên Pháp một bản án được phiên tòa xử như sau:

— Năm 1389, một con ngựa lỡ đá chết chủ nó, bị tòa án Montbarb kết án treo cổ.

— Năm 1394 một con heo đã ăn thịt một đứa bé sơ sinh, bị tòa án Mortain xử giảo. Khi treo cổ kẻ « sát nhân » người ta đã mặc cho nó một cái áo đàn ông.

— Năm 1474 một chú gà trống... đẻ trứng bị nghi là kẻ phù thủy bị tòa án Paris kết tội phải lên giàn hỏa thiêu sống.

— Năm 1497 một chị heo nái cắn cái cằm một đứa trẻ. Kết quả bị tòa án Balé xử chém đầu.

— Năm 1499 một con bò rừng lỡ húc chết một thanh niên, bị tòa án Beanprès xử treo cổ.

TRỊNH CÔNG TRUYỀN (Sưu tầm)

TRANH ĐỐ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

XEM TI VI

Ông thợ khắc bản kẽm, sau khi thực hiện tấm ảnh sau... có làm 7 điểm khác với bức vẽ trước của anh Vi Vi. Các em tìm hộ nhé.

Scanner by Haco Chi13 of 36.

SƯU TẦM

CỦ HÀNH TRỊ BỆNH

Các nhà bác học Nga Xô ở Viện y khoa Kharkov vừa xuất bản một cuốn sách nói về các lợi ích của củ hành sau nhiều năm dài nghiên cứu và thí nghiệm.

Theo đó thì củ hành chữa được bệnh tăng áp huyết, các bệnh về ruột, cúm v.v. .

BÁT ĐĨA NGÀY NAY

Đề các bà nội trợ đỡ vất vả công việc rửa bát đĩa hàng ngày, một nhà chế tạo bát đĩa vừa tung ra ý kiến thật mới là từ nay các bát đĩa ăn có thể được bọc bọc như vỏ cây. Sau mỗi món ăn người ta bóc bỏ lớp ngoài đi và cái đĩa lại sạch như mới. Mỗi cái đĩa gồm ro lá (hay lớp cũng vậy) mà người ta xài đến đâu thì vứt đến đó khỏi mất công rửa.

NGƯỜI PHÁT MINH RA MÁY ĐIỆN BÁO

Thường thường người ta cho rằng một người Mỹ tên Samuel F. B. Morse đã sáng chế ra máy điện báo. Nhưng nói vậy là không đúng lắm. Thật ra là ông Marse, năm 1837 chỉ phát minh ra tập mật hiệu (Code) hay tự mẫu (Alphabet) để người ta xử dụng máy điện báo.

Còn nguyên tắc truyền dấu hiệu từ điện tử thì do người Anh William Watson trình bày năm 1747 và người Tô Cách Lan Charles Marhall năm 1753.

Cuộc truyền tin bằng máy điện báo đầu tiên thực sự do người Đức Samuel Thomas von Sommerring thực hiện năm 1809 bằng một cái máy chạy bằng pin điện (Pile voltaïque) và Hydro.

KHÁCH SẠN CAO NHẤT THẾ GIỚI

Khách sạn cao nhất thế giới hiện đang được xây cất ở cao độ 4.300 mét trên sườn dốc núi Everest ở xứ Népal. Người Nhật và người Népal cùng bỏ tiền ra đài thọ công tác.

PHÁT MINH MỚI

Bên Mỹ người ta vừa cho biết mỗi năm có đến 7000 vụ chó cắn những người phát thư. Các nhà chuyên môn bèn nghiên cứu một chất hóa học có tác dụng làm cho chó bớt nóng nảy mỗi khi hít được mùi này. Người ta dự định phát cho các ông phát thư thứ thuốc này để xử dụng khi hành nghề.

KINH KHỦNG

Ngoài khơi La Florida, trong quần đảo Antilles, người ta đã khám phá ra những bức tường thành rất lạ bị chôn vùi dưới đáy biển. Các nhà bác học đã chụp được hình và đề ý nghiên cứu; theo đó thì đây là một tường thành của một tỉnh thành bị chìm dưới biển từ 8000 năm trước kỷ nguyên chúng ta.

Sự tồn tại lâu dài như thế của các tường thành này chứng tỏ tài ba của kiến trúc sư thời đó.

ĐI GIẬT LÙI

Một người Mỹ ở Texas tên là Plennie Wings, có ý định đi bộ giật lùi vòng quanh thế giới để lập một thành tích đặc biệt.

Hiện nay, ông ta đang tập đi giật lùi mỗi ngày.

CON SÓC MÁY

Đây là tên người ta đặt cho cái máy rất lạ, to bằng con sóc thật, leo cây thật lẹ, cha đẻ của nó là ông kỹ sư Thụy Sĩ.

Cái máy chạy bằng điện được đặt lên thân cây, tức thì nó trèo thật mau bằng vô số chân nhọn bằng sắt. Kể nó chạy dọc các cành cây đề tía và chặt hết cành nọ đến cành kia cho tới ngọn cây thì nó tự động ngừng lại.

Hiện nay nó được dùng để khai phá các rừng rậm.

HẢI LY (sưu tầm)

— Bạn có nhận thấy điểm gì đặc biệt ở tất cả các nhân vật trong phim hoạt họa của Walt Disney không? Tất cả nhân vật của W. Disney đều chỉ có bốn ngón chân hoặc bốn ngón tay mà thôi.

— Văn sĩ Pháp Jean Paul Olivier mới cho ấn hành cuốn tiểu thuyết mới của ông, nhan đề là «Le Temps des Filles» (Thời của các cô gái). Đặc biệt, cuốn sách đánh số trang bắt đầu từ trang 256 đến trang 1 là trang cuối cùng. Có người hỏi lý do, nhà văn nói: «Cuốn sách của tôi là sách viết cho đàn bà. Bởi vậy, các bà mỗi khi đọc, cần biết còn bao nhiêu trang nữa?»

— Trong một cuộc điều tra thống kê của các nhà thần kinh học Y khoa ở New Uớc, Hoa kỳ, người ta nhận thấy rằng nghề nghiệp ảnh hưởng rất nhiều đến tình trạng thần kinh. Những người lái đầu máy xe hỏa là những người hiền lành nhất. Theo thứ tự, sau đó là đến nghề thần thuốc, nghề làm ruộng, nghề chữa răng, các bà nội trợ, các luật sư và kiến trúc sư. Và trong danh sách những chuyên gia có bộ dây thần kinh dễ căng thẳng nhất là các... giáo viên tiểu học.

LƯƠNG VĂN BÌNH (sưu tầm)

BẮT TAY

Chúng ta đều biết tục lệ bắt tay chào hỏi nhau là do người Tây phương truyền sang. Nhưng nguồn gốc cái lệ bắt tay ở đâu mà ra?

Thời Trung cổ bên Âu châu đàn ông phần đông đều mang gươm hay dao dao găm. Mỗi khi gặp nhau muốn tỏ ra là không có khí giới trong mình hoặc không có ác ý, người ta bèn chia tay mặt như để phân trần.

Từ đấy, tục lệ bắt tay ra đời, và cũng bởi vậy, phần nhiều chỉ có đàn ông mới chào nhau bằng cách bắt tay.

NHẮN TIN CHUNG

► Tham dự các bài vở về khéo tay, trò chơi, ô chữ, xin các em ghi nhớ là bài viết trên một mặt giấy và hình vẽ phải vẽ bằng mực đen.

Hình vẽ trên 2 mặt giấy tòa soạn không có người ngồi can lại, vì vậy rất tiếc phải loại bỏ. Rất unction!

● Năm 1912 chiếc tàu biển Titanic bị chìm dưới đáy biển. Mãi đến năm 1969 người ta mới kiếm được thợ chuyên môn người Hung gia Lợi để vớt chiếc tàu lên...

Chiếc tàu cân nặng 143.000 tấn nằm dưới đáy biển sâu 3.800 thước trong Đại Tây Dương phía Bắc và bị sa lầy dưới đồng bùn 9 thước. Khi vớt lên trong tàu có chứa một két bạc đựng 8 triệu đồng «liu» bằng vàng (tiền Anh xưa).

Một cái chớp mắt lâu bao nhiêu ?

Hai nhà bác học Mỹ nhận thấy rằng, mỗi cái chớp mắt của ta chỉ lâu chừng 1/3 giây đồng hồ. Thường thường trong 1 phút, người đàn ông chớp mắt 20 lần; nhưng không phải người đàn ông nào cũng chớp mắt từng ấy lần như vậy; có người chỉ chớp mắt 5 lần trong 1 phút và 1 trong 2 nhà Bác học Mỹ kể trên đồng ý rằng, chính những nhà quần vợt tài ba ít khi họ chớp mắt, vì trong những trận đấu, họ có dịp phải theo dõi những đường banh lắm khi phóng đi rất nhanh.

Trong một đời người, tổng cộng những cái liếc mắt của ta dài bao nhiêu cây số ?

Trong một đời người, mắt của ta khi đọc sách đã liếc đi liếc lại cả thảy là 2000 cây số. Một người đọc chậm, trong 1 phút đọc gần được 300 chữ, theo đà này, trong nửa giờ, mắt của người đọc sách đã liếc cả thảy 90 thước khi đọc những trang giấy đánh máy.

Nếu tính như vậy, mọi người ai ai cũng dành hàng ngày ít nhất là nửa tiếng đồng hồ để đọc thì cứ trung bình mắt của ta đã liếc đi liếc lại được 30 cây số và trong 10 năm (chặng đường dài 1.500 cây số.

NGƯỜI ĐÀN BÀ NẶNG NHẤT

Xin nói ngay rằng đây không phải người bằng xương bằng thịt mà là một pho tượng đàn bà.

Tượng Nữ Thần Tự Do nặng 225 tấn, làm bằng một hỗn hợp thép và đồng tăng cường, cao 46m, 329 từ đảo Liberty tại hải cảng New Uớc, quay mặt ra biển. Bàn tay mặt của bức tượng đưa cao lên 1 bó đuốc, bàn tay trái cầm một tấm bảng nhỏ trên đó ghi hàng chữ «Ngày 4-7-1776».

Bức tượng này do ông Frédéric Auguste BARTHOLDI vẽ kiểu, theo lời yêu cầu của Hiệp Hội Pháp Mỹ, được xem như 1 món quà tặng nước Mỹ để kỷ niệm 100 năm ngày Hoa Kỳ dành lại được nền độc lập. Bức tượng trị giá 250.000 mỹ kim.

Để tượng cao khoảng 45m,72 do người Mỹ dựng lên và tốn kém 270.000 mỹ kim, tiền này do một cuộc lạc quyền rộng rãi toàn quốc. Việc dựng được đặt viên đá đầu tiên vào ngày 5-8-1884, và đến 28-10-1886 tượng được khánh thành.

Lê dương Thạch

Người cao nhất thế giới :

Bà Polores Pullard Johnson có lẽ là người đàn bà cao nhất thế giới hiện nay với chiều cao 2m49. Bà vừa phải trải qua một cuộc giải phẫu óc tại HOUSTON. Trong một cuộc giải phẫu lâu 7 giờ đồng hồ này người ta đã phải dùng đến 2 bàn mổ kê nối tiếp nhau mới đủ cho chiều cao của bà. Các bác sĩ đã lấy ra từ óc bà một cục bứu khiến một hạch nhót sản xuất quá nhiều kích thích tố tăng trưởng. Một nhân viên bệnh viện đã tuyên bố là tình trạng sức khỏe của bà Johnson hiện rất khả quan. Bà Johnson 24 tuổi sinh quán tại QUINCY thuộc tiểu bang LOUISIANA nặng 96,5kg.

Bà làm việc trong năm tháng tại một gánh xiếc lưu động với những màn giúp vui mang tên « người không lồ ». Chồng bà, ông James Johnson cao 1,85m cũng là nhân viên giúp việc tại gánh xiếc này.

— Người cao nhì thế giới :

Đó là một anh chàng người Nhật chỉ trạc ngoài 20 tuổi mà cao đến 2m31. Lúc mới sinh anh ta cân nặng 6 kilô; nghĩa là cũng chẳng lấy gì làm lạ cho lắm; đến ngày nay anh ta nặng khoảng một tạ rưỡi.

Thỉnh thoảng anh ta vẫn được những hãng phim mời đóng một vài cảnh cần dùng đến những kẻ to lớn ngoại hạng.

Vậy mà ai cũng bảo dân Nhật là « nùn ».

Trịnh công Truyền
T. H. Lý-Tín

Chuyện hi hữu có thật

Mới đây, một chiếc tàu biển Anh bắt được con cá mập ở Nam Đại Tây Dương. Đem mổ bụng cá ra, người ta thấy một tờ báo Times mới xuất bản tương đối còn nguyên và đăng tin thuyên chuyển và thăng trật cho viên sĩ quan chỉ huy chính của chiếc tàu đó.

NGUYỄN THỊ NGÀ

Cơn hôn mê dài đặc nhất

Tình trạng hôn mê dài đặc nhất được ghi nhận trên thế giới là trường hợp của bé Elaine Esposito. Từ khi mổ cắt ruột thừa vào năm 1942 khi vừa lên 7 tuổi, cô bé không bao giờ tỉnh nữa. Hiện nay thì cô bé còn sống không, các nhà sưu tầm chuyện lạ không thấy nói cho biết, nhưng vào tháng 3 năm 1956, khi được chở máy bay qua Lourdes, cô bé Esposito vẫn tiếp tục sống trong cơn hôn mê, tính ra đã 14 năm.

Tặng các bạn truyền tin

Do các cuộc thí nghiệm đã được thi hành vào năm 1943, người ta nhận thấy rằng sức chuyển đạt nhanh nhất là của bộ thần kinh của con người. Các bạn có biết nó đạt tới bao nhiêu không ? — 426km một giờ !

LÊ DƯƠNG THẠCH
(sưu tầm)

TÌM HIỂU LOÀI KIẾN

(LOẠI KIẾN TRONG NHÀ)

Nếu có dịp rảnh rỗi, các bạn hãy thử quan sát một tổ kiến ở ngoài vườn hay trong sân để biết những sinh hoạt của chúng, chắc chắn bạn sẽ thích thú vô cùng.

Này nhé, bầy kiến di chuyển đông đảo từng hàng rất trật tự. Chúng luôn luôn tuân lệnh cấp chỉ huy hay kiến chúa mà chẳng dám ương ngạnh bướng bỉnh bao giờ. Vì thế, người ta từng thấy nhiều cuộc di hành của loài kiến xa tới cả trăm thước hay lên tới trên các cành cây cao mà vẫn ngay hàng thẳng lối.

Người ta tự hỏi: « Không biết tại sao chúng đi xa cách tổ như vậy mà vẫn biết đường trở về ». Điều đó thật dễ hiểu. Trong lúc di chuyển kiến đã dựa vào các khúc quanh gồ ghề hay chướng ngại vật làm mốc để trở về tổ. Ngoài ra, không kể mắt kiến còn nhờ xúc giác và khứu giác giúp chúng nhận được lối đi. Riêng mùi vị, không những chúng phân biệt được ngay trên đường di chuyển mà còn ở cả trong không khí nữa. Mỗi loài kiến đều mang mùi vị riêng của tổ và chỉ có mùi vị này mới hướng dẫn chúng về tới nơi chắc chắn nhất. Nhiều cuộc thí nghiệm chứng minh rằng nếu bạn bắt một con kiến đang di chuyển về tổ rồi đem nó tới một chỗ khác thật xa, nhưng vẫn trên đường đi của nó, đoạn thả ra, thế nào nó cũng lần được về tổ nhờ ở mùi vị của đồng loại tiết ra dọc đường.

Kiến Cãi

Kiến có nhiều mắt lắm. Ngay giữa trán là ba con mắt đơn nhỏ lỵ ty, hai bên lại có hai mắt lớn gọi là mắt tổng hợp. Vì vậy, kiến nhận biết màu sắc giỏi hơn chúng ta nhiều. Nếu bạn dùng những miếng kính

màu có rọi những tia tím hay xanh lơ vào tổ kiến, tức thì những con có bồn phận chăm sóc lũ kiến non sẽ vội vã đưa tất cả đi chỗ khác như thể chúng ta chạy cháy nhà vậy. Nếu bạn dùng nhiều miếng kính màu khác nhau chiếu ngay trên tổ kiến, chúng sẽ ủa tới vùng có ánh sáng đỏ sậm vì chúng ưa bóng tối. Tuy nhiên, kiến biết vào ánh nắng để định hướng đi. Người ta dùng một tấm gương để thay đổi ánh sáng chiếu rọi xuống đường di chuyển của kiến. Lúc đầu ánh nắng chiếu xuống từ hướng tây, giờ đây nhờ tấm gương phản chiếu, ánh nắng đổi sang hướng đông. Đàn kiến đang di chuyển thấy thế vội rẽ sang lối khác để về tổ.

Thường thường kiến xứ nóng mới hay di chuyển từng bầy lũ lượt. Nhờ khứu giác và xúc giác đặc biệt, kiến biết được thay đổi của thời tiết, bởi vậy những ngày sắp mưa to gió lớn, khiến di chuyển chỗ ở lên cao để tránh ngập lụt, mặc dầu tổ kiến thường ẩm ướt, vì chúng vẫn phải hút nước về tưới cho tổ khỏi khô ran, nếu không chúng sẽ chết queo.

Tổ kiến thường được đào sâu dưới lòng đất và chia ra nhiều ngõ ngách dẫn tới từng nhà kho thực phẩm, nhà chứa trứng, nơi ấu trùng ở, hốc đựng kén (tức là trứng sắp nở thành kiến), cơ sở cho kiến chúa kiến cái cùng đàn con. Nhìn qua kính hiển vi, chúng ta mới thấy chúng ăn ở trật tự, ngăn nắp, sạch sẽ vô cùng.

Cố nhiên, công việc xây dựng tổ kiến được tất cả đóng góp từ kiến cái kiến đực đến kiến thợ. Vì kiến thợ là những con khỏe mạnh nên đảm trách việc đào giao thông hào, nhà kho, phòng ở...v.v... Ngoài ra, kiến thợ còn có bồn phận đi kiếm thức ăn. Chúng hay đi lang thang ra ngoài dò dẫm tìm mồi.

Khi gặp một con ruồi chết chẳng hạn, nếu lượng sức không thể tha

SƠ ĐỒ TỔ CHỨC
TỔ KIẾN

về được, lập tức anh chàng chạy về báo cho đồng bạn biết và hăng hái dẫn đường. Tới nơi, tất cả xúm nhau và khiêng con mồi. Có điều tức cười là nhiều khi hai ba con hè nhau khiêng mồi nhưng con nào cũng cố lùi về phía mình thành thử chúng cứ loay hoay mãi cho tới khi một con buông ra mới định được đường về. Nếu con mồi quá lớn, chúng sẽ xẻ ra thành nhiều mảnh nhỏ rồi mới đưa vào nhà kho. Đặc biệt là không bao giờ chúng tha mồi đi chỗ khác để ăn một mình, mà trái lại, tất cả đều góp lại cho cả đàn cùng

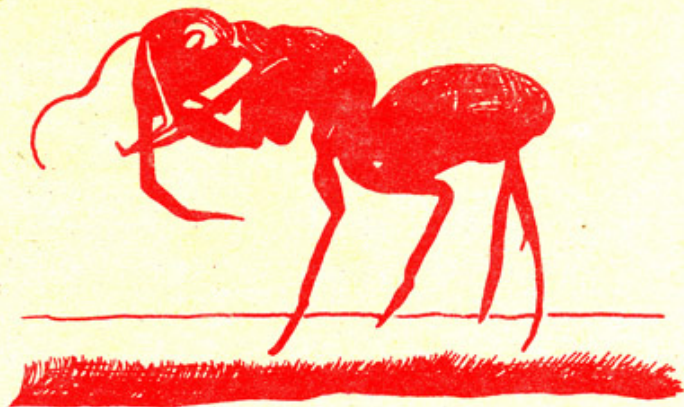
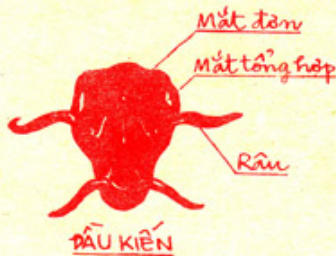

Kiến Đực

Kiến Thợ

ăn. Vì thế người ta không thấy chúng ăn uống bên ngoài tổ bao giờ. Trong kho đầy ắp những con vật chết như sâu, bọ, gián, ruồi, muỗi, mảnh vụn bánh, hạt ngô hạt lúa, gạo v.v... Món ưa thích nhất của kiến là

đường và tất cả chất ngọt. Chúng thường hút chất ngọt về tổ rồi nhả ra để dành.

Như chúng ta đã biết, kiến rất sạch sẽ, không bao giờ chúng để vương vãi những thức ăn dọc đường. Từ ngõ đi cho tới lối vào các địa điểm đều ngăn nắp, sạch sẽ như chùi. Nếu cần, chúng đào đất chôn những thứ bỏ đi, sau đó lấp cát lên trên.

Trong đàn kiến, tất cả đều hăng hái làm việc bất kể ngày, đêm. Chỉ những con ốm yếu, què quặt là được miễn công tác và được săn sóc tới khi khỏe mạnh. Những con chết thì sẽ đưa ra ngoài tổ.

Vì có bốn phân sinh sản, nên những con kiến cái ít khi ra ngoài. Nó cứ quanh quẩn trong tổ mà thôi. Nếu phải di chuyển đi chỗ khác, kiến con đi trước, sau đó là kiến cái

kiến thợ lo khuôn vác trứng còn kiến đực giữ nhiệm vụ chỉ huy tổng quát. Tất cả đều đoàn kết vì ích lợi chung. Người ta ít thấy những vụ đánh nhau lộn xộn giữa những con trong một bầy kiến, do đó vấn đề « giết người » hoặc ăn cắp, ăn trộm gần như không bao giờ xảy ra trong xã hội loài kiến.

ĐẶNG HOÀNG
Sưu Tầm

MÁY ĐÁNH MORSE

Dụng cụ :

- 3 cây đinh
- 2 miếng gỗ
- 2 miếng thiếc mỏng
- 1 cục nam châm điện (lấy trong bình đèn huỳnh quang)
- Dây điện (dài, ngắn tùy theo muốn làm máy lớn hoặc nhỏ).

Cách làm :

Thiếc cắt hình chữ nhật rồi bẻ cong theo hình (— 2) đóng vào gỗ như hình vẽ. Một miếng gỗ có nam châm là đầu nhận tin. Khi đầu máy phát tin ta nhận đầu miếng thiếc xuống đụng dây điện, dòng điện chạy đến nam châm điện. Nam châm điện sẽ hút miếng thiếc đầu nhận tin xuống. Lúc đó ta sẽ đặt ra một dấu hiệu riêng để cho người nhận tin hiểu người đầu kia muốn nói gì.

Nếu ta ấn đầu điện ngắn thì biểu hiệu là dấu chấm (•) — nếu ấn lâu thì nam châm điện hút lâu sẽ có dấu là một gạch (—).

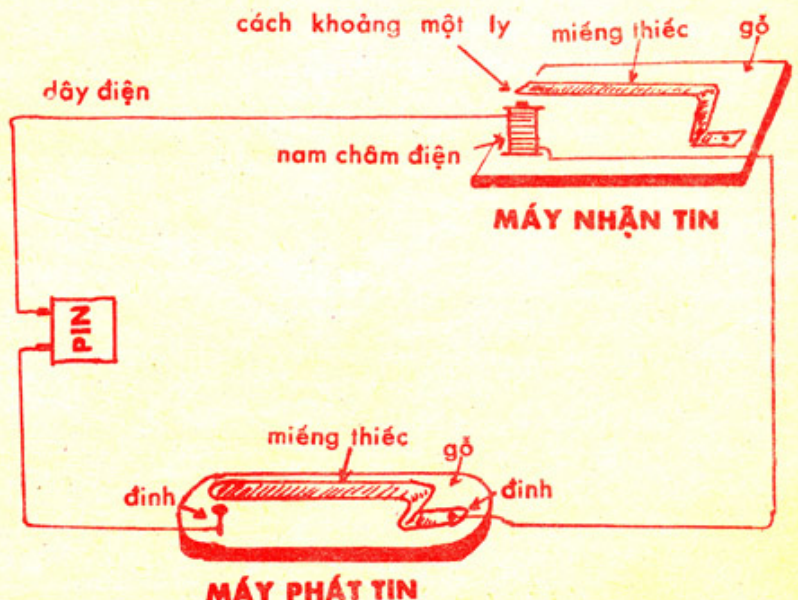
Sau đây là vài dấu để chúng ta chơi trò chơi diễn hành

- • : đứng lại
- — : bước đi
- • : quay bên trái
- — : quay bên phải
- • — : quay phía sau.

Tham dự trò chơi này, chúng ta chia làm hai đội A và B, 1 người ngồi đánh tin ; tức là ngồi nơi máy

ấn đầu miếng thiếc xuống. Hai đội A và B phải nhìn nơi đầu nhận tin xem người đánh tin muốn ta quay phải, hay trái hoặc lùi hoặc bước. Nếu đội nào nhận Morse trật thì phải đi trật tức nhiên sẽ thua.

PHẠM VĂN RỐT
39/4, Thủ Khoa Nghĩa
Châu Đức

Vườn hồng

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

suối mát

Thư của em L. Phú Thọ
Chợ Lớn

... Em không có chị gái, em gái lại còn nhỏ, vì vậy em phải làm mọi việc trong nhà như giặt đồ, quét, lau nhà, lau lau lại nấu cơm, rửa chén... Em vốn không thích làm những việc này, chỉ thích làm những việc như: đóng kệ tủ, bàn ghế, sửa xe v.v... hay lo chạy việc ngoài (ngoại giao i). Nhưng nhà không có người làm nên không thể để cho má em làm hết.

... Các em của em hơi khó bảo, nên thỉnh thoảng em lại sử dụng roi mây để khuất phục chúng. Em hay chọc phá trẻ con lắm, điều này có nên không?

Trả lời :

Trước hết, chị có lời khen ngợi em. Vì em là một chú bé rất ngoan, rất xứng đáng trong gia đình Thiếu Nhi. Mặc dầu những công việc lật vật em không thích làm, nhưng vì nghĩ tới má, thương má vất vả, em đã thay má làm những công việc đó, như vậy rất tốt em ạ.

Hỏi chị điều này, chứng tỏ em có quan niệm sống theo cổ nhân, hay lắm.

Từ ngàn xưa các cụ đã phân chia rành rành :

«Gái thì giữ việc trong nhà
Khi vào canh cửa khi ra thêu thùa
Trai thì đọc sách ngâm thơ
Dùi mài kinh sử để chờ kịp khoa».

Công việc nội trợ là dành riêng cho đàn bà con gái. Đàn ông, con trai mà vào bếp, làm việc nội trợ là không giữ đúng cương vị, là «không khá được». Vào thời đó, con gái không được đi thi. Một vài người đàn bà quá giỏi, phải giả trai để thi, nếu bị phát giác lại bị khép vào tội khi quân (ấy là trong truyện, may thay, các ông tác giả cũng chẳng xử tử hình người đáng thương chỉ phạm tội quá giỏi, nên thường sau khi bị phát giác các ngài không cho vinh qui bái tổ, chỉ phong làm quý phi hoặc cho lấy hoàng tử hay ông quan to nào đó vân vân). Cái thời đó đã lùi xa vào dĩ vãng. Ngày nay, đàn bà đã cùng với đàn ông gánh vác chung công việc ở nhiều lãnh vực trong xã hội. Khi mà đàn ông phải ra mặt trận, hầu hết các việc nơi công, tư sở, nhà máy v.v... do đàn bà đảm nhiệm. Rất nhiều gia đình ngày nay cả hai vợ chồng đều phải

đi làm. Do đó ở sở về, để chóng xong công việc nội trợ rồi còn nghỉ ngơi lấy sức làm việc nữa, cả hai người lại cùng nhau làm tất cả các việc tạp dịch trong nhà. Do đó, ngày nay, vấn đề công việc không còn phân chia riêng rẽ quá như xưa nữa. Mọi người đều học tập để có thể làm đủ mọi việc. Hơn nữa, đàn ông có khối óc trật tự, khéo tính toán, phản ứng nhanh nhẹn, cho nên trong rất nhiều công việc mà ngày xưa chỉ có đàn bà làm, nay đàn ông gánh vác lại hóa ra giỏi hơn đàn bà. Thí dụ như việc hộ sinh. Ngày xưa chỉ có bà mụ, không có ông mụ. Nay bác sĩ sản khoa phần nhiều lại là đàn ông. Mà nhờ các ông ấy, rất nhiều sản phụ và trẻ sơ sinh đã thoát chết. Ngoài ra các nghề mà ngày xưa dành riêng cho đàn bà như nấu ăn, cắt may, v.v... đàn ông đã chứng tỏ có nhiều khả năng hơn (chắc các em gái của chị cũng phải công nhận là mấy ông đầu bếp tàu, mấy ông thợ may âu phục, đã làm rạng danh nghề nghiệp, và khi đi uốn tóc hẳn là chú Cao, chú Săn, chú Quay v.v... vẫn được các em tin nhiệm hơn mấy cô, có đúng không nào). Vậy thì, em trai cưng, nếu em không có chị gái, chị rất vui mừng thấy em đã tỏ ra có tinh thần trách nhiệm mà siêng năng như vậy. Em thích làm mấy việc như đóng kệ tủ, bàn ghế, sửa xe v.v... tốt lắm, nhưng đâu phải ngày nào cũng có kệ tủ bàn ghế và xe hồng cho em sửa. Rất nhiều người trong đời phải làm việc mà họ không thích tí nào, nhưng vì bổn phận họ vẫn phải làm, và họ đã làm một cách hăng hái nồng nhiệt. Chàng trai hiền lành không dám giết con gà kia, vậy mà khi ra trận vẫn phải giết kẻ địch, để bảo vệ tổ quốc. Cô gái kia chỉ muốn ngồi khâu vá thêu thùa, vẫn phải vào bếp nấu cơm. Và ba má đã già chỉ muốn nằm nhà đọc sách, vẫn phải cặm cụi làm lụng vì tương lai các em. Em có đồng ý với chị không cưng?

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

Còn vấn đề thứ nhì thì thú thật là chị tức cười lắm. Em nói rằng em sử dụng roi mây để khuất phục mấy đứa em khó bảo. Như vậy là em đã sử dụng uy quyền. Dùng đến uy quyền thì em phải xứng đáng. Em lại hỏi tiếp là em hay chộc phá trẻ con, có nên không? Còn chộc phá trẻ con thì em chưa xứng đáng dùng roi mây để trị chúng đâu, chị long trọng lưu ý em điều đó. Vậy tóm lại:

1) Em rất nên giúp đỡ công việc nhà với má, và em nên hãnh diện rằng đã phụ giúp công việc nội trợ, mặc dầu em là con trai.

2) Nếu em đã xứng đáng là ông anh, em có thể sử dụng roi để cảnh cáo các em, nhưng chỉ nên đánh vào cái đi văng và đánh 3 roi thôi (đừng đánh vào em, ba má buồn).

3) Nếu còn chộc phá các em thì chưa được dùng roi mà chị khuyên em nên cắt roi cho kỹ, vì chị tiên đoán sẽ có lần ba má em dùng roi để «khuất phục» chính em đấy nhé.

Chị Đ.P.K

VIẾT ĐÚNG TIẾNG VIỆT

Độc giả: Người đọc. **Độc** (chữ Hán) nghĩa là **đọc**. Có em viết là «**độc giả**». Không đúng. **Độc giả** là chữ Hán kép.

Chạnh lòng: Động lòng.

Xôi vò — Nước nấu cho sôi lên

Chông gai — Trông thấy.

Lều chềnh.

Chối dậy.

Chút xíu — Mưa như trút.

Siết chặt. Răng siết (1 bệnh đau răng)

Xiết nọ. Không xiết nổi lòng.

(Tiếp theo)

Lựa chọn cá, tôm, thịt, gà, vịt

Thịt bò: Thịt bò non màu đỏ tươi, thớ nhỏ mịn, mỡ vàng ánh, là thịt ngon. Thịt bò già thớ to, màu đỏ xạm. Thịt trâu mỡ trắng, thịt màu tái. Mua thịt lựa chỗ mỏng, còn đượm máu thì thịt sẽ mềm mà ngọt.

Thịt heo: Nhìn coi thấy da mỏng, lớp mỡ mỏng, nạc màu hồng nhạt là heo non, thịt mềm và thơm. Da dày nửa phần là heo già. Nạc màu đỏ xạm cũng là heo già ăn dai nhách các em ạ. Mỡ ngay lưng, chỗ dày, rán ra nhiều nước hơn những chỗ mỏng. Mỡ lá nhiều nước hơn mỡ thịt, nhưng sau khi chiên sào, dè nguội, một lát sau mỡ bị đông lại, ăn mất ngon.

Gà: Em xách con gà lên, cầm cánh

đang ra, thấy nó kêu «quắc» lên là gà mạnh. Cầm 2 chân nhấc lên lật ngửa ra coi lườn gà đầy đặn, nắn thấy thịt đầy mà mềm, móng nở nang, hậu môn khô ráo, lỗ chân lông nhỏ mịn, da chân màu vàng tươi, lông mượt rượt là gà ngon. Gà bệnh có phần ướt dính, lông xơ xác, đáng uể oải màu mầu tái ngắt, có khi nhỏ dãi, không nên mua, ăn độc. Gà trống thiếu ăn béo và ngon nhưng ít có. Gà trống thường thì nhiều thịt nhưng ăn không mềm và thơm bằng gà mái. Gà mái tơ thịt mềm và thơm, nhưng chưa được ngọt. Gà mái dậu vừa mềm, thơm và ngọt. Đó là loại gà mới đẻ một lứa. Hậu môn gà mái tơ nhỏ xíu như hột bắp, gà mái dậu lớn như móng tay trở, gà mái già hậu môn lớn bằng ngón tay cái hoặc hơn nữa, vì đã đẻ nhiều. Gà mái dậu móng đầy ứ nứ, thối lớp lông ở móng sẽ nhìn thấy mỡ hiện lên, chân và da vàng mịn là gà ngon, luộc ăn được. Gà lông và chân đen thịt lạt và không thơm. Gà già thịt dai, dễ hăm và nấu cà ry sẽ ngọt.

Vịt, ngan, ngỗng: Nắn mình thấy mập đều, lườn đầy, cổ họng mềm, mỏ to và mềm là vịt còn non. Vịt nên mua loại lớn, ít lông măng, ăn không hôi. Vịt đực thịt ngon hơn vịt cái. Vịt đực giọng khàn (có câu «khàn như vịt đực») vịt cái kêu quang quác.

ĐỀ YÊU ĐÒI

Xóm Mới ngày 08-06-1972
Các bạn mến,

Qua những số trước em đã được Thảo Quyên, Diễm Thúy, Đăng Vương và Lê Trung cho những bài học lịch sự quý giá. Tuy thế, em thấy còn nhiều điều thiếu sót mà có lẽ bạn Quyên, Thúy, Vương, Trung không đề ý. Thế nên, em cũng xin phép chị Khanh và các bạn cho phép em trình bày những ý kiến của em. Em xin trình bày ngay :

— Ở ngoài đường, chúng ta phải đi hàng ngang, ngay ngắn, không nói chuyện lớn.

— Không nên vừa đi vừa ăn ở ngoài đường, trông cái miệng thì vô duyên tẻ.

— Không nên xả giấy ra đường, nơi công cộng. Trái lại ta phải nhặt bỏ vào thùng.

— Đến nhà bạn chơi ta phải chỉ tới những giờ giấc sau :

Sáng từ 8g — 10g

Chiều từ 15g — 16g

Và tối từ 20g — 21g.

— Lại nhà bạn chơi ta hẹn trước. Ngày nào, giờ nào... Như thế không có nghĩa là bạn chuẩn bị đề đón tiếp ta... mà đề thu xếp công việc có giờ tiếp chuyện.

— Khi vào ta phải chào hỏi cha mẹ anh chị của bạn. Lúc về cũng thế. Riêng với bạn, đừng nói :

— Thôi tao về.

Mà nên nói :

— Tớ làm bận rộn công việc của bạn quá. Cho tớ xin phép về nhà.

— Nếu có hai bạn đến nhà ta chơi, ta gọi chuyện chung. Đừng nên hỏi đời tư mỗi người, người kia khó chịu ngồi nghe. Mà thực sự họ không muốn nghe.

— Chúng ta nói chuyện có thể pha những câu khôi hài, đừng tỏ ra yếm thế.

— Gặp người tật nguyền ta đừng tỏ vẻ ghê sợ, hãy giúp họ hoặc an ủi. Kê tật nguyền đỡ tủi thân.

— Khi mượn sách của bạn bè ta đừng làm hư sách : cong mép, rách bìa... hoặc viết bừa vào sách.

— Và nên nhớ càng trả sớm chừng nào càng tốt chừng ấy. Nhờ thế bạn còn tin tưởng ta mà cho mượn lần sau. Đừng chơi kiểu « mượn luôn ».

— Muốn làm quen với người bạn mới ta lần la đến gọi chuyện thí dụ về việc học v.v... Có chỗ nào nói vô tình làm bạn buồn (đề lộ sắc mặt) ta phải nói tránh chuyện khác ngay.

— Khi chơi giải trí, bạn có giỏi hơn ta, ta khen bạn vài câu. Đừng tỏ vẻ mặt đỏ gay như quyết ăn thua. Bạn sẽ buồn.

— Nếu bạn kém ta nhường bộ cho bạn thắng đề bạn khỏi mang mặc cảm yếu kém.

— Trong khi nói chuyện với bạn, bạn có nói sai chỗ nào ta chữa lại. Đừng bắt bẻ quá bạn sẽ quẻ mặt.

— Khi xem chiếu bóng, ta im lặng theo dõi. Nếu mọi người đều ngồi ta không nên đứng, người sau không nhìn thấy.

— Đừng đứng trước cửa hàng, không nhường người bán hàng khó chịu mà còn mất khách mua.

— Vào hàng mua chúng ta đừng vội vã. Hoặc hỏi :

— Bán cho tôi cái này ?

Lời không đẹp mà có khi giá tiền món đồ lớn hơn với số tiền trong túi. Người bán đưa và đợi lấy tiền. Lúc ấy ta khó từ chối.

Do đó chúng ta phải khéo léo.

— Thưa bác,... đáng giá bao nhiêu ?

Lúc ấy, tuy tiền ít nhưng ta dễ từ chối.

— Vào quán ăn, chúng ta ăn uống từ từ, đừng phồng má trợn mắt.

— Ở nhà cũng thế. Chẳng hạn có khách họ hàng hoặc bạn bè chúng ta nên đề khách ăn trước và nên mời.

— Khi gặp đám tang ta không cười cợt chỉ chỏ. Vì như thế mình cười trên sự đau khổ của người ta. Hãy cúi đầu và im lặng.

Thưa các bạn,

Những ý kiến vừa nêu, mong sẽ dung hòa với ý kiến các bạn đề tới cùng đích đẹp đẽ. Em vẫn biết em còn thiếu sót rất nhiều, và em hy vọng sẽ học được nhiều ở các bạn.

Còn vấn đề viết thư. Có lẽ Quyên, Thúy, Vương trình bày quá đủ. Nhưng em cố nhắc : Viết thư cho bạn có phải đề chữ « kính gửi » ở ngoài phong thư không? Nay em muốn nhờ chị Khanh hoặc các bạn giải đáp dùm. Em xin cảm ơn rất nhiều.

Em cũng xin chúc các bạn có tâm hồn tuổi thơ sáng đẹp và sẽ tươi hơn như cây xanh đang lớn đề kết thúc lời thư hôm nay.

Thân mến

HOÀI NAM TOÀN
(Nhóm Lá Xanh - Xóm Mới)

Ý kiến của chị D.P.K.

Viết thư cho bạn đề « Thân gửi... » các em nhớ nhé.

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

TRÒ CHƠI GIẢI TRÍ

LÀM THEO Y HẾT

Hôm nay, Tấn xin cống hiến các bạn một trò chơi gọi là: Làm theo y hết:

Người chỉ huy đứng giữa và các bạn khác bu chung quanh thành hình tròn.

Người chỉ huy bảo: Tất cả hãy nhắm miệng ra. Thì mọi người chung quanh phải nhắm miệng ra.

Người chỉ huy bảo: Tất cả hãy mở miệng ra, mọi người đều làm theo.

Và bây giờ người chỉ huy bảo: Ngậm miệng lại, tất cả đều phải ngậm miệng lại nếu mà có bạn nào ngậm mà rút lưỡi vào thì phải vào thay người chỉ huy và người nào ngậm miệng lại mà không rút lưỡi vào thì được không sao.

Các bạn có thể đặt ra nhiều câu mẹo khác nhau cho cuộc chơi thêm hào hứng.

NGUYỄN NGỌC TẤN

Lời hay ý đẹp

— Ta không nên sợ kẻ thù công kích của ta, mà ta rất nên sợ những người bạn nịnh ta.

Obregon

— Nghĩa trước mà lợi sau là vinh, lợi trước mà nghĩa sau là nhục.

Khổng Tử

— Thiên đàng sẽ không mở cửa cho những người cần cỏi yếu thương.

Saint — Paul

— Giàu hay nghèo sang hay hèn, tất cả những ai ăn không ngồi rồi đều là kẻ ăn cắp.

J.J.Rousseau

(Phượng Trời Văn Nguyệt)

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

XEM TI VI

- 1— Máy Vô Tuyến Thu Hình thiếu 1 núm để chỉnh máy
- 2— Thiếu 1 cuốn sách phía kế má cô gái.
- 3— Cờ áo cô gái to hơn.
- 4— Tóc cô gái ngắn hơn.

5— Gọng kính người cha cao lên.

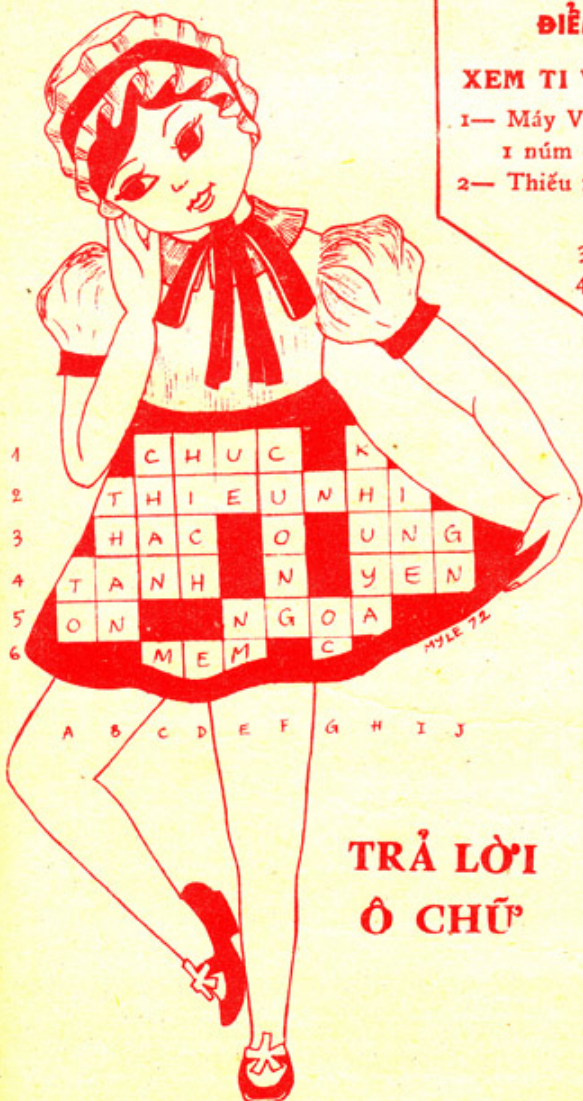
6— Ngón tay trò người cha chỉ thẳng.

7— Đôi dép người cha thiếu quai.

GIẢI ĐÁP TRANH ĐÓ

Còn cha nhiều kẻ yêu vì
Một mai cha thác ai thì yêu con

ĐỖ THỊ MỸ LỆ
Gò Công

TRẢ LỜI Ô CHỮ

— Mời các cụ cứ việc khám đi

thiếu nhi / 19

bướm

TRONG VƯỜN

tập bay

Một con chim vành khuyên
Vừa mới tập bay chuyền
Theo gót chân chim mẹ
Trên nhánh cây soài riêng

Trên cao đầy vắng vẻ
« Con sợ lắm mẹ ơi! »
Chim lo âu bảo mẹ,
Hồi hộp ngược nhìn trời

Mẹ bảo : « Con đừng sợ,
Dù nguy hiểm, gian nan
Cánh non tuy bé nhỏ
Nhưng đủ sức băng ngàn »

Chim non nghe lời mẹ
Phóng vào giữa không trung
Cánh chim vừa hé mở...
Ồ! Mặc sức vẫy vùng...

Chim con đầy sung sướng :
« Giờ biết bay rồi đây
Mình sẽ đi muôn hướng
Cùng mẹ khắp trời mây... »

Nhìn con, chim mẹ bảo :
« Con mẹ giỏi ghê là.. »
Chim con cười e thẹn :
« Mẹ cứ chế người ta... »

Hai mẹ con cùng hót
Vui vẻ bao lời ca
Âm thanh hòa thánh thót
Vỗ cánh vụt bay xa...

Một con chim vành khuyên
Vừa mới biết bay chuyền
Nhờ biết nghe lời mẹ
Giờ vui hót huyên thuyên...

ĐÀNG LINH
— 1vđ GIÓ ĐIỂM —

giỏi

Tháng ni bé được đứng đầu
Về nhà mẹ thưởng một châu bánh
kem

Bây chừ nói hãy còn thêm
Đây này dãi rỏ tèm lem đây này

nhè

Đêm qua bé nghiện ti vi
Sáng dậy quên mất bài thi thuộc lòng
Đến trường cô tặng sổ không
Hic, hic... nhục quá lệ đọng hai hàng

BẠC HÀ

quyền vớ

Sơn nữ rừng xanh vui thuở nào
Bước về lớp đẹp dáng thanh tao
Mặt tranh xinh thắm duyên vàng đá
Da ngọc rạng ngời ánh trắng sao
Ngay thẳng gai sâu đường kiến thức
Trình nguyên khắc đậm nét thanh
cao

Tay tiên đưa giúp bao ngày tháng
Trăm tuổi vui chôn kiếp má đào

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
Don Bosco Thủ Đức

lối xưa

Phố nhỏ chiều nay phơn phớt mưa
Mình tôi đếm bước trên đường xưa
Từng hàng hoa lá bay toí tã
Lối cũ giờ đây sao vắng thừa
Mưa thấm đôi vai tôi vẫn bước
Dưới hàng cây lối nhỏ năm xưa
Bao nhiêu kỷ niệm trong tiềm thức
Sống dậy trong lòng tôi dưới mưa

KHÁNH VÂN NGỌC LINH
(Gia đình Khánh Vân) Thủ Đức

QUÊ TÔI

Quê tôi ngày ấy chưa chinh chiến
Đồng lúa phì nhiêu chạy tít xa
Lũy tre tươi mát reo chiều gió
Bọn trẻ thả diều dưới bóng đa

Sớm mai lũ lượt ra đồng áng
Kẻ cuốc người cày dưới ruộng sâu
Vài cô thôn nữ đang hồ .. đáp
Bên đìa vài đứa trẻ thả câu

Buổi trưa nghỉ mát bên bờ ruộng
Bát nước chè tươi đang bốc hơi
Nhìn đám ruộng mình cây đang dờ
Nghe lũ mục đồ g réo gọi... ơi

Khi hoàng hôn phủ xuống ngàn cây
Trong xóm âm vang những tiếng
chầy
Mái tranh tỏa khói chiều nghi ngút
Lờ lững âm thầm bay lên mây

Buổi tối quây quần dưới mái tranh
Gió mát trắng thanh thỏi mát lành
Tiếng nói giọng cười, ôi! vui vẻ
Ngày ấy bây giờ qua rất nhanh

TRỊNH CÔNG TRUYỀN
Bút nhóm : Sương Đêm

vào hạ

Một chiều bóng hạ xanh xao
Trở về chốn cũ dạt dào niềm thương
Một mình đi giữa quê hương
Nghe mùa hạ đến buồn vương vương
buồn

Vật xoay theo gió mười phương
Cánh hồng héo rụng gọi tương tư
sầu

Vẫn vùng kỷ niệm qua mau
Một chiều bóng hạ xanh xao trở về
HÀ MỘNG AI

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

cảm nghĩ cho sáng hạ này

Buổi sáng bên ngoài mây rất cao
Tiếng chim riu rít khẽ đón chào
Âm vang còn đọng trên cành lá
Gió chợt bay về cây lao xao
Sương nhỏ ngập ngừng rơi xuống
sân

Giọt nước như rơi chậm vô ngần
Cỏ xanh âm mục mùi thoang thoang
Còn dấu đi về... nghe bước chân
Rồi nằng đi về hong lá cây
Ưu tư trầm lắng chợt dâng đầy
Tiếc thăm khung cảnh im lìm ứ
Đã vụt tằm tay theo gió mây
Chợt thấy u buồn dâng trên mi
Cặp sách trong tay... đáng nhủ mi
Mái trường, bè bạn, thầy thân ái
Đành phải ngậm ngùi... quay bước
đi.

Chừ ngồi tưởng lại thấy tiếc thương
Khung cảnh ngày xưa dưới mái
trường
Hồn giận, vui buồn như tan mất
Vào buổi sáng hồng chưa hết sương
CUNG GIANG

chiều thu ảm đạm

Mến tặng các bạn 11A2
ĐẠT ĐỨC 71-72

Chiều Thu ảm đạm
Bên đường hoa giăng
Gió lướt nhẹ nhàng
Lòng mình man mác
Chiều Thu ảm đạm
Ánh nắng dịu dàng
Xuyên qua lá vàng
Hôn mềm lên tóc
Chiều Thu ảm đạm
Hoàng hôn mây bay
Tà áo hôm nay
Phất phơ trước gió
Chiều Thu ảm đạm
Tâm hồn của ai?
Voi hết đắng cay
Cho lòng êm ái

TRẦN CẢNH ĐỨC

ước mơ

Đưa tay ngắt đóa hoa hồng
Kính dâng lên mẹ tấm lòng con thơ
Lòng con chỉ một ước mơ
Suốt đời bên mẹ phụng thờ sớm hôm
T V H.
(Saigon)

trở lại

Lênh đênh trên mặt nước hồ
Nhấp nhô chiếc lá gió xô vào bờ
Trông như một chiếc thuyền sơ
Lướt qua cơn sóng trở về lặng yên
Bỏ quên những nỗi ưu phiền
Ở nơi xa vắng ở miền giá băng
Chừng nào bấy sống thôi giăng
Thì thuyền trở lại khó khăn chẳng cần
NGUYỄN VĂN CÀ LƠ
(Phủ Vĩnh)

là thi sĩ...

(cho Hồng Thụy và chị nhành G.Đ.)

Em sẽ viết...
Muôn vần thơ ca tụng!
Dáng diễm kiều của nước VIỆT
... kinh yêu...
Bao núi sông... Bao lãng tằm
... mỹ miều...
Bao trang sử hồn dân NAM hào
kiệt...

Em sẽ viết...
Muôn vần thơ diễm tuyệt!
Cho ruộng đồng và thôn xóm
.. xinh tươi...
Tô thắm thêm... trên môi

... những nụ cười...

Cho tuổi nhỏ... không vương sầu
phiên lụy...

Em sẽ viết...

Muôn vần thơ hoan hỉ!

Đề vun bồi Giải Gấm Vóc San Hà...

Đề tinh thần đoàn kết dân tộc ta...

Không còn thấy ... Cảnh tượng tàn
cốt nhục

Em sẽ viết...

Muôn vần thơ thúc dục!

Tuổi «Thiếu Nhi» mau ra sức góp
tài...

Vùng chí lên... đừng chờ đợi ngày
mai...

Cho hồn Việt...

... kiên cường hơn thế nữa...

UYÊN THUY PHƯƠNG
(bn Uyên Uyên B.H)

chim én

Em đời chim én!

Ngang tàng mây xa!

Chiều đông Cỏ Thụ!

Ru nhánh dương tà!

TRƯƠNG MINH TRÍ

bên cảnh phượng vĩ.

Cung đàn hạ hắt hiu buồn
Chứng lên nỗi nhớ tay luồn tóc mai
Tóc mai sợi vắn sợi dài
Em ngồi hong tóc dài tay ước thề
Muôn bờ nắng trải lên hè
Hồng môi con gái hoa che bên vườn
Lá xanh mượt điệu nghệ thường
Đem tô sắc lá lên buồng tim son
Thoảng bay nhẹ nhẹ trong hồn
Lặng yên nghe bước lá dồn ngoài
sông

Áo em áo lụa Hà Đông
Về qua mấy ngõ lụa hồng mệnh
mang

Tóc xanh rủ mấy cung đàn
Mùa dương liễu rủ hai hàng lát lay
Chim về đậu giữa ngọn cây
Trăng sao những thuở mộng đầy
bên hiên

Hạ đem nắng đỏ xuống thềm
Mới nghe phượng vĩ nở hiên những
hoa.

CA DAO (bn Hoa Tiên)

* SÁNG TÁC * SÁNG TÁC *

ĐÔI MƠ

● THU NGUYỆT

Bé bước lên đôi thông. Mỏ ba hiện ra với chữ vạn nằm trang nghiêm cạnh nén hương cháy dở. Đôi thông rì rào như gọi tên bé. Một êm ái nhẹ nhàng len vào hồn, ngự trị trong khuôn tim bé nhỏ của bé. Bé đi lần đến mỏ. Nằm gục đầu vào tấm bia, bé nghe như có tiếng thông rì rào : « Cô bé sao lại nằm đây. Đôi cao đang chờ bé. Thông đang vi vút cùng chị gió. Bé hãy vui lên chứ. Bé thăm trả lời : « Thông ơi ! Sao bé vui được, khi ba đang nằm dưới nớ, không ngồi dậy cõng bé đi chơi. Bé thương ba lắm cơ ! « Thông như thông cảm nỗi buồn của bé, Cỏ tơ nhưng mịn màng ấp ủ chân bé. Gió thổi nhẹ nhẹ. Mọi vật có lẽ đang an ủi bé đấy : Một chú chim bay đến đậu trên cành ngơ ngác nhìn rồi vỗ cánh bay nhanh. Bé lại thêm nhớ ba. Ba ơi ! Ba cũng bỏ bé Uyên như chim vỗ cánh bay vậy. Sao ba không về với bé với mẹ, với chị Ái anh Huy. Sao người ta bỏ ba vào cái rương to gấp đôi cái rương mẹ đựng áo quần hờ ba ! Sao bé thấy mọi người đều khóc cả : (mặc dầu ai cũng được mặc áo mới màu trắng cơ !) Lúc đó, Bé cứ muốn chạy tới rương đỡ nấp dậy ra lời ba dậy với bé. Nhưng mà đôi mắt mẹ (đang bông bé trên tay) nhìn bé như chứa cả một trời thương yêu, sâu khờ nên bé không dám tới. Bé nghe như là ba chết vì nước vì quốc gia vậy. Chết là gì ? Muốn ngàn thác mắc đồn dập tới với bé ba ơi ! Ba có biết là bé buồn

bao nhiêu không ? Làm sao ba biết được phải không ba !

Chừ bé ngồi đây mà nghe nhớ ba chi lạ. Bé nhặt trái thông khô đồn đây túi rồi đặt trên mỏ ba Bé cũng rút một cây nhang quệt lửa định cắm lên mỏ ba. Nhưng di gió cứ làm tắt «mãi hà ! (Bé bắt chước mẹ đấy ! Mỗi lần ra đây là mẹ lại thắp nhang và nói lắm thăm cái chi trong miệng á !) Một lúc sau cây nhang mới cháy. Bé vụng về cắm trong bát hương. Có tiếng thông thì thảo : « Nào, bé lên đôi chơi đi « Bé đứng dậy đi lần lên đôi cao. Gió nhiều quá ! Bé ngồi bệt xuống gốc thông và khóc nức nở. Nước mắt thì nhau rơi xuống má cùng với cơn gió ru bé vào giấc mộng có ba oai hùng đang cười với bé.

Bé đang chập chờn thì như có tiếng ai gọi tên : « Uyên ơi ! Bé ơi ! »

Rồi có bóng mẹ với chị Ái. Chị Ái bông bé xuống đôi. Gió thổi làm bé lạnh ghê ! Bé vẫy tay chào ba, chào đôi thông và nhắm mắt lại. Đôi thông vẫn rì rào mãi mãi như gọi tên bé...

THU NGUYỆT
(Đà Nẵng)

nỗi buồn trong

« CÔ NHỊ VIỆN »

Tôi ngồi trên thềm đất của phòng tôi, đôi mắt lơ đãng nhìn những bức tường màu trắng mới toanh, như có một mãnh lực vô về an ủi căn phòng của tôi. Phía ngoài là một hàng rào dây kẽm bị sét rì cùng với những hàng chữ «Cô nhi viện» đã phai mất màu sơn theo năm tháng.

Nhưng hàng rào cũ kỹ ấy bây giờ đối với tôi như quen thuộc quá rồi Phải ! bây giờ đối với tôi thật là xa xôi. Không bao giờ mà tôi quên được cái ngày mà cánh cửa hàng rào ấy mở rộng ra để đón một đứa bé vô phước đã khép kín ngăn cách tôi với những kỷ niệm êm yêu đầu nhất đời tôi. Tôi nhớ lúc ấy tôi theo chân bà Soeur giám thị bước vào «Cô nhi viện». Tôi như mơ tưởng đến một cuộc sống hoàn toàn mới lạ. Tôi nghĩ đến thời gian hạnh phúc đã qua mà phải rơi giọt lệ, rồi hình ảnh mẹ tôi, em tôi lại trở về trong trí óc tôi, hình ảnh cái đêm hãi hùng ấy. Khiến cho tôi đau xót trong lòng, bước chân tôi trở nên run rẩy đi như muốn té quỵ xuống.

Ngày ấy tôi sống yên ần với mẹ và em trong một xóm nhỏ ở chợ Cầu muối. Ba tôi chẳng may mất sớm, nhưng nhờ vào tình thương của mẹ ấp ủ, nên nỗi vắng vẻ trong nhà thêm phần ấm cúng hơn, anh em tôi cũng vui bớt tủi buồn; ngày ngày anh em tôi đi học còn mẹ già ở nhà bán hàng. Chăm sóc cho anh em tôi từng miếng ăn giấc ngủ, những ngày nghỉ học anh em tôi dẫn mẹ già đi chùa lễ Phật, đề Phật phù hộ cho mẹ tôi và em tôi được mạnh khỏe. Chiều xuống nơi chùa thật đẹp với những vườn bông hoa Đại màu trắng, với những đàn chim đen ngòm bay ngang qua hay ríu rít nhay chuyền từ cây này sang cây khác. Những tiếng chuông đang rộn rã vang lên những âm thanh thật êm dịu thật là quen thuộc. Tiếng chuông chùa thánh thót như thúc dục vào lòng người dề mau mau đến chùa dự lễ. Vào những buổi tối mẹ tôi thường trải chiếu ngoài mái hiên để kể chuyện cổ tích

cho chúng tôi nghe... Ôi! những ngày êm đềm ấy đã đi qua trong quãng đời thơ ấu của tôi. Đều rồi đêm hôm ấy tôi ngủ quên trong phòng học, giá hôm ấy tôi cùng ngủ trong phòng với mẹ, em tôi thì bây giờ tôi đâu có vô phước như thế này.

Vào đêm hôm ấy một quả hỏa tiễn đã rơi trúng vào nhà của tôi. Tôi đang ngủ thì bỗng có tiếng « ầm » vang lên giữ bầu không khí trong sạch, cùng với ánh lửa đỏ rực trời, mắt tôi hoa lên, tôi không còn nghe gì nữa làm tôi ngất đi.

Rồi tôi sống những tháng ngày dài trong « Cô nhi viện » **buồn thối** này.

Tôi nhớ lại lúc đất mẹ **và** em tôi đi chùa nước mắt lại **dào ra** ướt cả mặt và chiếc khăn mouchoir của bà Soeur. Các bạn của tôi thấy tôi khóc cũng khóc theo bà Soeur đổ dành chúng tôi.

— Bà nói : « Chúng con nên nín đi đừng khóc nữa, **seer** thấy hoàn cảnh của các con cũng đáng thương lắm ».

— Tôi đáp : « Chúng con cảm ơn bà đã hết lòng đối với những đứa trẻ vô phước như chúng con ».

Thế rồi đêm hôm đó tôi không sao ngủ được, suốt đêm lẫn qua lẫn lại cho đến sáng. Ngoài kia sương vẫn phủ trắng xóa và gió thu lạnh lạnh vẫn nhẹ thổi lùa vào phòng của tôi.

NGUYỄN PHI HÙNG

Lớp 8/3

Vàng đất hoa đà

XA RỜI TRƯỜNG HỌC

(Kính tặng cô — cô yêu kính N-N-A)

Buổi học cuối đến thật bất ngờ. Ngày hôm ấy mình buồn thật là buồn. Nhà trường không cho ăn liên hoan, thành ra trên nguyên tắc, các lớp đều phải học. Nhưng các cô vẫn cho chơi. Mà giá cô có bắt học, có lẽ mình cũng không thể nào học được! Mình muốn được ngồi một mình, để suy nghĩ một mình và buồn một mình.

Ra chơi mình lần quần ở văn phòng cô. Mình muốn được thấy mặt cô nhưng mình ngần ngại. Tụi bạn bỗng nhiên kéo đến, lôi luôn mình vào văn phòng. Cô có về... không muốn gặp mặt mình. Trong lúc nói chuyện, chẳng bao giờ cô nhìn đến mình. Điều đó làm mình buồn, và mình lẳng lặng bỏ đi.

Giờ cuối vắng giáo sư, lớp mình được về sớm. Cả lớp lục đục kéo nhau về cả. Chỉ còn mình và tụi bạn thân tụi nó rủ nhau đến lớp học tương lai xem chỗ. Nhân thế mình rủ tụi nó đi lang thang trong sân đề... xem lại lần chót trường thân yêu!

Vừa đi, cả bọn vừa điều cốt rồi ôm bụng cười ngất. Mình cũng cười nhưng tiếng cười của mình có vẻ kỳ khôi quá. Nhỏ Kim nói : — Cui nhỏ Tâm kia. Cười gì mà như khóc vậy?

Mình càng cười nhiều hơn. Nhưng mình vụt im bặt. Từ xa dáng cô trang nghiêm, tay che dù, tay xách giỏ đi ra cổng. Cô ơi, con thương cô quá và chắc chắn xa cô con nhớ cô lắm!... Nhưng con biết làm sao bây giờ.

Ra về, nhỏ Phương vừa nhăn mặt ra vẻ đau khổ vừa vẫy tay « bái bai » trường. Cả bọn cười lẫn. Phương ơi, không biết bồ có buồn thật sự không, còn tôi thì đau lòng lắm Phương à!

Ba tháng hè, thì có gì là lâu lắm. Nhưng mình nhớ trong lưu bút, tụi nó nhận xét mình đa sầu đa cảm. Có lẽ thế, vì bây giờ mình cảm thấy buồn quay quắt và nhớ khôn nguôi.

NHẬT-NGUYỆT
(GL)

CÁI BÁNH NƯỚNG

Nó đứng trước một cửa tiệm bánh, của chú chệt, những chiếc bánh nướng, **☺** bánh sữa bánh bông lan làm cho nó thêm thương, ước gì nó có một cái bánh để ăn. Mấy bữa (bà tư) mẹ nó không đi bán được, bà bị bệnh đã hai ngày rồi, nên nhà nó thiếu hụt gạo không đủ ăn, những bữa gạo đã gần hết nó vét chút đỉnh để nấu cháo cho mẹ nó ăn, phần nó thì ăn cơm nguội đỡ lòng.

Tiếng ông chủ tiệm vang lên làm nó giật mình :

— Làm gì đó nhỏ, đứng hoài đây vậy, đi chỗ khác cho người ta buồn bán.

Có lẽ nó còn nuôi tiếc nên cứ đứng chần chờ chưa đi.

Ông chủ tiệm có vẻ khó chịu, sẵn cái bánh nướng bị hư ông cầm lấy đưa cho nó và nói :

— Nè đi, đi !

Nó mừng rỡ nhận lấy, nó nhìn chung quanh thấy một miếng giấy trắng nó nhặt lên phủi bụi kỹ.

Ông chủ tiệm ngạc nhiên hỏi nó :

— Sao không ăn mà gói để làm gì ? Nó nói :

— Tôi đem về cho má tôi. Má tôi thích cái này lắm.

Nói rồi nó chạy vút quẹo qua đường hẻm rồi mất hút.

Ông chủ tiệm nhìn theo cảm động khen nó là đứa có hiếu.

LÊ THỊ MỸ ÁNH

MAO HIỂM MỸ CHÂU

MILOU HÍT HA CÁI GÌ
VẬY... CÓ SỰ LẠ CHĂNG?

A! LÔ~ HỒNG CHUI VÀO
MỘT CÁI HANG....

THỦ VỒ CÔI

CÓ XƯƠNG
ÂM TÝ
KHÔNG?

HẾT SỨC CẦN THẬN
ĐÂY NGHE MILOU

A! HÂM MỖI LÚC
MỘT LÊN CAO

CHẢ LẼ LẠI LÊN THIÊN
ĐANG....

ÔI MỘT CÁI HANG
RỘNG, TOÀN HÌNH VẼ
CỦA DÂN DA ĐỎ

CÓ LẼ ĐÂY LÀ CHỖ HỘI
HỢP CỦA BỌN CHÂN ĐEN
KHI CÓ TRẬN ĐÁNH NHAU

A... CÒN MỘT LỐI
ĐI NỮA

CĂNG NGẪY CĂNG LÊN CAO
KHÔNG BIẾT LÀ TỚI ĐÂU NỮA

ÔI CHA! LẠI ĐI
XUỐNG...

RỘT LẠI ĐI LÊN... KHEO
MÌNH CHUI VỒ BỤNG CON RỒNG ĐẤT

HÀ... HÀ... THẺ LÀ MÌNH
THẠNH TOÀN XONG THẮNG
NHẠI RANH... BÂY GIỜ
MỚI CẢM THẤY ĐOI BỤNG
ĂN CHẮC NGON LẮM ĐÂY.

ỪA... SAO ĐẤT CHỖ MÌNH
NGỒI RUNG CHUYỀN QUẢ
VẬY NẾ! ĐÔNG ĐẤT CHĂNG?

?

TRỜI ĐẤTƠI
LÀ NẶNG!

triển lãm

DẦU ĐUÔI

Ba Tí thường la Tí là một người nói chuyện không có đầu đuôi, một hôm ba nó đang ngồi nói chuyện với một người khách Tí chạy vào :

— Thưa Tía người ta ươn tởm đề thành con ngài, con ngài nở ra cái kén rồi làm tổ, thành con tằm nhả tơ. Người ta đem con tằm bỏ vào nước sôi, gỡ lấy sợi đem se cho chắc rồi dệt nhuộm thành khức hàng.

Tía đi chợ mua hàng về, rồi đưa cho thợ may đo, cắt thành áo rồi tía mặc và tía ơi, tía đề chạm điều thuốc vào áo và đang cháy kia kia.

Ba Tí : Đồ chết bầm sao thấy cháy áo mà không kêu tao.

Tí : Dạ vì ba dặn con hề nói thì phải có đầu đuôi,

Ba Tí ???

TRẦN CẢNH THÀNH

29/50 Hoàng hoa Thám — Gia Định

THẬT THÀ

Bé Thanh bị thầy kêu lên khảo bài vạn vật mà Thanh không thuộc.

Thầy giáo trách :

— Bài ngắn như vậy mà không thuộc à ?

Thanh đáp liền

— Dạ, em quên

— Ân em có quên không ?

Thanh tươi nét mặt lên vào trả lời :

— Dạ có chứ ! Hôm qua xem báo « Thiếu Nhi » tới giờ ăn rồi mà em quên ăn đó.

Thầy giáo :

— Trời ???

NGUYỄN LỆ

LÝ LUẬN ÔNG CHỦ

Ông chủ kêu anh thư ký kể toán vào văn phòng cụ nự :

— Làm kế toán cần nhất là con số đúng và rõ ràng. Anh có công nhận là đúng hay không ?

— Dạ đúng.

— Vậy anh coi kỹ tờ trình của anh vừa đưa cho tôi xem anh có thấy con số anh viết nguệch ngoạc quá. Tôi tưởng tôi tưởng là con số 3.

Anh thư ký cãi :

— Thưa ông chủ đúng con số 3 mà.

— Thế thì không cần thận rồi, anh làm tôi tưởng là số 5.

NGUYỄN HUY TAO BỐN/2
Saigon. 362/306 a Phan Đình Phùng

HỌC VẠN VẬT

Má : Hôm nay ở trường con học gì ?

Tân : Con học vạn vật và cả lớp chỉ có mình con mang đồ thí nghiệm tới.

Má : Giỏi lắm, thế con mang gì đến trường ?

Tân : Con mang một con gián bỏ trong chai và con còn nói với thầy là nhà mình còn nhiều lắm. Nếu thầy cần con sẽ mang cho thầy mỗi ngày một con.

NGUYỄN THỊ TRÂM ANH

KHÔNG CÓ GIỐNG NHAU

Tý đi học về, giận dữ nói với bu :

— Cô giáo con cô ấy điên rồi !

— Sao con vô lễ quá vậy ?

— Bu coi, hôm qua, cô ấy dạy 3 cộng với 3 là 6. Hôm nay, cô ấy nói 1 cộng với 5 là 6.

KHÔNG CÔNG BẰNG

Hai trò đánh nhau ở trong sân trường ông giám thị can và phạt :

— Mỗi trò phải viết một trăm lần tên mình.

Một trò phản đối :

— Thầy phạt không công bằng tí nào. Nó tên là LÊ-A. Còn em tên **TRƯƠNG MINH TRÍ**.

TRƯƠNG MINH TRÍ

THÊM SỨC

Gia đình kia có một đứa con độc nhất nhưng rất khi và phá như quỉ, một hôm đứa con cứng nói với cha :

— Cha cho con đi học giáo lý

thêm sức nghe cha.

— Í trời, mầy phá như quỉ mà đòi thêm sức nữa làm sao tao chịu nổi ?

Con : ???!!!

NHÃ PHƯƠNG
(Cần Thơ)

NHÂN MẠNG

Thầy : — Phê, nhân mạng là gì ?

Phê : — Thưa... thưa nhân là người, mạng là... là vá. Vậy nhân mạng là vá người.

Thầy : — Tốt ! Cái miệng cậu hơi rộng lại béo béo nữa. Tôi tặng cậu cặp trứng đem vá lại coi.

Phê : — !!!?!

HỒ NGỌC MINH

72 Trần tấn Phát — Tân Định

CÁI BÚA

— Thiếu, tại sao mầy đập trên đầu thằng Nhi ?

— Tại vì ảnh chửi con là đồ cái búa.

KỠ

Tí và Tèo đang chơi bông có 1 chuyện xích mích nhỏ nhặt.

Tí nói :

— Mày kỳ quá.

— Tao chưa tắm mà kỳ cái quái gì.

NGUYỄN VĂN HƯƠNG

GIỎI HÁN VĂN

Trong giờ Việt Văn thầy giáo hỏi cả lớp về câu « Nhất tự vi sư, bán tự vi sư » nghĩa là gì ? Trong lớp ai có thể giải nghĩa được.

Cả lớp bàn tán xôn xao

Bỗng cuối lớp Tí đứng dậy mặt hớn hớn nói :

— Thưa thầy con giải nghĩa được

à.

Cả lớp im lặng chờ nghe Tí trả lời, vì xưa nay Tí có tiếng là lười biếng nhất lớp sao nay trả lời một cách ngon lành như thế.

Tí làm ra mặt thông thạo trả lời không một chút do dự.

— Thưa thầy câu : « Nhất tự vi sư, bán tự vi sư » có nghĩa là : Trong một cái chùa có có một ông sư, bán chùa đi vẫn còn một ông sư à.

— Cả lớp cười ầm.

Thầy giáo : — Trời !!!

VŨ KIM CHUNG

THAN VỚI NHIỀU MÀU SẮC: ĐEN, VÀNG, XANH TRẮNG

THAN VÀNG

NGUỒN NĂNG LỰC ĐÃ CÓ TỪ 5000 TRIỆU NĂM

- DIỄN TIẾN SỰ TẠO THÀNH CỦA MẶT TRỜI THEO LÝ THUYẾT MỚI.
- MẶT TRỜI LÚC ĐẦU CHỈ LÀ MỘT KHỐI HƠI NHẹ VÀ LOÃNG HƠN HƠI NƯỚC.
- ĐỪNG LO MẶT TRỜI TẮT, 5000 TRIỆU NĂM NỮA, MẶT TRỜI MỚI TIÊU THỤ MỘT NỬA SỐ NĂNG LỰC HIỆN TẠI.

Dưới danh hiệu Than Vàng, ánh sáng mặt trời đã đem xuống mặt đất một số năng lượng nhiều gấp mấy ngàn lần số năng lượng tổng cộng mà hàng ngày con người đã sử dụng. Người ta ước lượng rằng chỉ có ánh nắng của mặt trời đã chiếu xuống một khoảng rộng một trăm dặm vuông ở vùng sa mạc Arizona thì cũng đã đủ năng lượng sử dụng trong một ngày một đêm dành cho tất cả mọi ngành kỹ nghệ của nước Mỹ. Mà năng lượng của mặt trời thì vô tận. Nó đã bắt đầu chiếu rọi xuống trái đất từ 5.000 triệu năm trước, và theo sự dự tính của các nhà khoa học thì 5.000 triệu năm sau đây nữa, nguồn năng lượng của mặt trời mới chỉ tiêu hao có một nửa.

Muốn biết mặt trời được sinh ra như thế nào từ lúc khởi thủy, ta hãy nhớ đến một luồng hơi nước. Thật khó mà tưởng tượng được rằng làn hơi nhẹ nhàng và mỏng manh ấy nếu gặp nhiệt độ thì nó sẽ co rút và kết tụ lại thành những giọt nước có một tỉ trọng đáng kể.

Mặt trời cách đây 5.000 triệu năm cũng vậy. Khởi thủy nó chỉ là một đám mây chứa toàn khinh khí, hết sức loãng, loãng đến độ mỗi lít nó chỉ chứa vài nguyên tử khinh khí mà thôi. Tất nhiên đám mây khinh khí đó phải lan tràn trên một diện tích thật rộng, có thể mất tới hàng chục năm ánh sáng mới đi xuyên

qua hết. Nhưng rồi đám mây đó dần dần co rút lại và kết tụ dần dần, cũng như đám hơi nước đã kết tụ thành những giọt nước vậy.

Trong vài ba triệu năm đầu, sự co rút đó chưa mấy đáng kể, nhưng trải qua chừng vài trăm triệu năm, sự co rút càng ngày càng rõ rệt, số nguyên tử khinh khí trong mỗi lít cứ mỗi ngày một gia tăng đến đến bảy giờ nơi trung tâm mặt trời, mỗi lít có thể chứa hàng tỷ, tỷ nguyên tử so với vài nguyên tử lúc khởi đầu. Nhà thiên văn học James Jeans đã tính toán rằng, ở một mức độ co rút nào đó (vào khoảng đường kính của đám mây thu lại chừng 10 ngàn tỷ cây số) thì khối hơi kết tụ sẽ tạo được một áp suất đè ép các nguyên tử khinh khí vào với nhau, khiến cho chúng nó sẽ hòa hợp để tạo thành những nguyên tử của chất mới. Đó là nguyên tử Hélium. Cứ 4 nguyên tử Hydro (khinh khí) thì kết hợp lại thành nguyên tử Hélium dưới tác dụng của sức ép này, và đồng thời còn phát sinh một năng lượng khổng lồ được phát ra dưới hình thức của ánh sáng và sức nóng. Thế là ánh sáng của mặt trời đã được thành hình để chiếu rọi xuống trái đất của chúng ta.

Trong giới học sinh, không mấy ai là không biết trò chơi thu gọn mặt trời thành một chấm sáng nhỏ, nóng rực, có thể đốt cháy một tấm

giấy dễ dàng.

Dụng cụ thực hiện là một chiếc kính lúp nhỏ. Về phương diện quang học, kính lúp chỉ là một miếng thủy tinh trong suốt, cong hai mặt ở giữa dầy, ngoài rìa mỏng, quang học gọi là một thấu kính cạnh mỏng hay thấu kính hội tụ. Mặt trời coi như ở vô cực, cho những tia sáng song song chiếu xuống trái đất. Nếu ta hướng thấu kính này về phía mặt trời, các tia sáng sau khi đi qua thấu kính sẽ tụ lại một điểm gọi là tiêu điểm ảnh, tạo thành một ảnh thực của mặt trời, rất nhỏ, rất nóng làm nhiệt lượng lên cao gấp vật bên nhạy sẽ bắt thành lửa.

Với nguyên tắc này, người ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng hơn để có thể lợi dụng được sức nóng của mặt trời vào các công việc hàng ngày.

Thay vì dùng chiếc kính lúp nhỏ bé, các nhà khoa học đã thay thế bằng những tấm gương cầu lõm lớn. Với một số gương lõm này, các tia sáng mặt trời có thể tập trung được sức nóng lên tới vài ngàn độ, thừa sức để làm các kim loại chảy lỏng (sắt chảy ở 1500° C đồng ở 1083°, chì ở 320° v.v...) Nhưng nhiều khi ta không cần tới những nhiệt độ cao quá như vậy, chỉ cần ở ngoài một trăm độ là ta có thể nấu chín được các đồ ăn, vài chục độ ta có thể sưởi ấm, và chính những nhiệt độ không cao quá này mới đem lại cho đời

sống của chúng ta nhiều sự thực dụng. Hiện nay, trên thị trường đã tung ra nhiều kiểu lò đun bếp bằng ánh sáng mặt trời, và loại lò này rất được các đoàn nghỉ hè đi cắm trại ngoài trời hưởng ứng nhiệt liệt.

Ta hãy thử tưởng tượng giữa một khoảng trời cao chan hòa ánh nắng, đoàn du ngoạn tha hồ chạy, nhảy nô đùa và để mặc cái lò kỳ diệu với bác mặt trời lo liệu lấy công việc bếp núc, khỏi cần kiếm củi công kênh, khỏi cần nhúm bếp khi trời gió, thật văn minh đã phục con người đến mức tối đa.

Nhưng tất nhiên không có sự kiện gì được coi là toàn bích cả. Lò đun bếp sẽ trở nên vô dụng khi trời đổ cơn mưa, hay vào lúc hoàng hôn buông xuống. Điều này làm cho nhiều gia đình ở các xứ nóng chuyên sử dụng lò mặt trời lúng túng không ít. Tất nhiên họ sẽ phải dự trữ than củi để phòng ngừa lúc bác bếp mặt trời đi ngủ sớm. Nhiều nhà khoa học đã nghĩ đến việc tích trữ năng lượng của mặt trời như ta dự trữ điện, hay nước. Một nhà bác học, bác sĩ Char-

les G. Abbot chuyên viên nghiên cứu về nguồn năng lượng của ánh sáng mặt trời trong 60 năm cũng đã đưa ra những giải pháp. Tuy nhiên những giải pháp tồn trữ nhiệt năng của mặt trời này vẫn chưa được thông dụng.

Ngoài công dụng để sưởi ấm, đun bếp, đốt lò, ánh sáng mặt trời còn được sử dụng vào việc biến đổi thành nguồn sản xuất điện lực có thể cung ứng cho các đường dây điện thoại, và mới đây, các bình điện gắn trên phi thuyền không gian không khi nào hết điện vì được sạc thường trực bằng ánh sáng mặt trời.

Bình điện chạy bằng ánh sáng mặt trời hợp bởi nhiều cực pin nhỏ gọi là pin nhật năng (Solarcel). Mỗi pin nhật năng có một miếng Silicon và hai điện cực. Các âm điện tử trong quỹ đạo phía ngoài của các nguyên tử Silicon không dính chặt vào nhau mà có thể bị năng lượng bức xạ như ánh sáng làm cho văng đi. Tác động này gọi là Hiệu ứng Quang Điện, nó đẩy được các âm điện tử vào điện cực âm, và xô chúng ra

khỏi điện cực dương của pin điện tạo thành một mạch điện luân lưu giữa hai điện cực này.

Với một khoảng ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên nóc một căn nhà rộng chừng 5 phòng bình diện nhật tầng có thể cung ứng một công suất chừng 5000 Watt, đủ để chạy máy lạnh, tủ lạnh và thắp đèn (công suất trung bình ở trong nhà là 5500 Watt)

Hiện nay, bình điện nhật năng còn mắc mớ, nhưng trong tương lai nó sẽ đóng một vai trò rất quan trọng đối với các vùng hẻo lánh, nơi thiếu thốn nhiên liệu chạy máy, hay quá xa các trung tâm thành phố mà việc mắc điện quá ư tốn kém.

Mặt trời sẽ ban phát ánh sáng cho mọi chốn, mọi nơi dù ở giữa biển cả hay chốn rừng sâu.

Và như thế, dù ở bất cứ nơi nào người ta cũng có thể được hưởng cái tiện nghi kỳ diệu của văn minh điện khí.

Luận Hay

Trường : HÙNG VƯƠNG (Sàigòn)

Lớp : 7 A/7 ST số : 54

Họ và tên : LÊ THANH HOÀI

Điểm : 15/20

Lời phê của giáo sư : *Khá lắm, đáng khen. Cố như vậy luôn nhé.*

ĐỀ : Một cánh chim non bật gió sa vào nhà em, được em đem vào sưởi ấm hãy tả lại con vật đó và cho biết cảm tưởng của em.

Một buổi chiều thu, một buổi chiều êm đềm đẹp như trong tranh vẽ. Trận mưa thu, kéo dài đã lâu bây giờ đã gần tạnh, một vài hạt mưa bay lất phất trong không khí, cây cối đứng ứ rừ từ nãy tới giờ mới khẽ du đưa theo cơn gió thổi. Một

vài chiếc lá vàng khô, chậm rãi lia cành. Mặt trời vén bức màn mây, tươi cười nhìn vạn vật, tỏa ánh vàng tươi trên con đường nhựa, mặt đường hình như có muôn ngàn hạt ngọc. Bên song cửa sổ, tôi đứng nhìn cảnh vật bắt đầu hoạt động lại sau cơn mưa. Bỗng ! Cái gì thế ? ! Tôi ngước lên, một con chim nhỏ, chắc bay không vững nên vương trên thành cửa sổ, tôi vội vàng gỡ nó ra và đặt nó lên lòng bàn tay, ngắm nghía. Con chim non hình như không có vẻ gì chổng đống.

Đó là một con chim sẻ, nó còn non lắm thì phải ! bộ lông màu xám tro, dơ bẩn, ướt sũng những nước mưa hình như không đủ che thân raih chỉ bằng nắm tay. Tôi khẽ mỉm cười, nó trông có vẻ hay hay, linh hoạt với một cái đầu nhỏ xíu, ngo ngoáy. Đôi mắt đen láy, to bằng hạt cườm, đang chăm chú nhìn chung quanh một cách ngạc nhiên pha lẫn vẻ lo sợ, cái mỏ nhọn khẽ kêu «chiêm chiêm» một vài tiếng vô nghĩa. Chắc con chim này mới rời ổ khoảng một tuần, vì đôi cánh còn non như nhấc không nổi cái hình

hải bé nhỏ ấy. Nó bắt đầu cử động bởi một đôi chân nhỏ như cây tăm, màu hồng nhạt, bước từng bước ngắn ngủi, nhưng khá vững, bộ lông đuôi cụt ngắn khê rung nhẹ dề những hạt nước mưa lạnh lẽo.

Tôi thấy nó có vẻ lạnh, nên đem nó vào nhà, bên cạnh bếp để sưởi ấm cho nó, con chim có vẻ chịu và đứng im, nhìn những ngọn lửa xanh, uốn mình trong lò một cách chăm chú. Tôi lấy vài hạt gạo cho chim ăn, nhưng nó chỉ mổ mà không ăn, chắc có lẽ nó đang nghĩ tới đàn chim, hay một khoảng trời xanh, mây trắng bao la nào đó, nó khê quay về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, trên một nóc nhà, có đôi chim con đang ria cánh cho nhau một cách âu yếm. Phải ! Phải rồi ! Nó đang muốn TỰ DO, và chỉ có TỰ DO mới giữ nó được. Tôi khẽ mỉm cười và đi ra cửa...

Ngoài trời, mưa đã tạnh, nắng đã lên cao, một vài cơn gió thổi hây hây, con chim nhìn trời, rồi... vụt : Nó bay lên, và lên cao mãi. Tôi khê thấy mình sung sướng nhẹ nhàng.

thắc mắc

(tiếp theo trang 2.)

một ống thủy tinh gắn kín chứa bụi Beryllium, và Radon. Radon là chất phóng xạ phát ra hạt tử Alpha rồi nhờ hạt tử alpha này tổng trung hòa tử ra khỏi chất beryllium. Nguyên tử Uranium được dùng làm mục tiêu để bắn trung hòa tử có khối lượng là 238. Sau cuộc «oanh tạc» Uranium 238 đã trở thành Uranium có khối lượng nguyên tử là 239. Fermi kết luận là Uranium 238 đã nhận được trung hòa tử để trở thành một nguyên tố mới.

Nhưng một nhà nữ vật lý học, cô Lise Meitner lại lập luận xa hơn, theo ý cô thì khi bị bắn bằng trung hòa tử, nguyên tử Uranium bị tách làm 2 nguyên tử nhẹ hơn là baryum và krypton. Cô gọi phản ứng này là phân hạch nguyên tử, và mỗi nguyên tử bị phá vỡ như vậy phóng được một năng lượng độ 200 triệu electrovolt, phù hợp với lý thuyết khối lượng vật chất có thể biến thành năng lượng của Einstein.

Nhưng ý kiến của cô Meitner tới tháng 1-1939 mới được kiểm chứng và công nhận. Sau đó, các khoa học gia Hoa Kỳ đặt vấn đề «phải chăng khi nguyên tử Uranium bị bắn vỡ, nó phóng ra những trung hòa tử. Rồi các trung hòa tử này tiếp tục bắn vỡ nguyên tử Uranium khác, nghĩa là tạo nên phản ứng dây chuyền?». Cuối tháng 12-1939, nghi vấn đó được xác nhận: quả là có những trung hòa tử được thải ra và có thể tạo được những phản ứng dây chuyền trong những điều kiện thích hợp. Tới tháng 3-1942, Fermi tuyên

bổ đã tìm thấy chất Uranium 235 có thể phân hạch và thải ra trung hòa tử, và tạo được các điều kiện có thể gây phản ứng dây chuyền. Ông nói «chúng ta đang ở trên con đường sản xuất năng lượng nguyên tử». Tháng 12-1942, tại đại học Chicago, Enrico Fermi đã thực hiện một pin Uranium để tạo phản ứng dây chuyền. Chiếc pin này có tới 12.400 cân Anh chất Uranium và Oxyt Uranium gắn lẫn với các gạch than chì. Ngoài ra Fermi còn dùng những cây Cadmi để thu hồi những trung hòa tử trong trường hợp cần phải ngưng phản ứng lại. Sau cùng, nếu phản ứng không thể kiểm soát được nữa sẽ có sẵn nước và dung dịch muối cadmium dùng để tưới lên pin.

Fermi đã thành công với thí nghiệm này. Ông và các cộng sự viên đã thực hiện được phản ứng dây chuyền của sự phân hạch nguyên tử một cách liên tục và có thể làm ngưng lại bất cứ lúc nào.

Về sau Uranium được thay thế bằng Plutonium là một chất dễ kiểm hơn nhưng cũng có khả năng phân hạch. Nhờ phản ứng dây chuyền, sự phân hạch được kéo dài liên tục và tạo nên những năng lực vô cùng lớn lao. Trái bom nguyên tử thả xuống Quảng Đảo ở Nhật Bản đã chứng minh năng lực lớn lao đó.

HỎI: Làm thế nào đo được thể tích của địa cầu? của mặt trời? mặt trăng?

MINH HẢI (Chợ Lớn)

ĐÁP: Để hiểu được câu trả lời này, em cần biết qua môn lượng giác. Gọi tâm địa cầu là T, O là điểm quan sát nằm trên đường chân trời lý tưởng hay đường thiên văn, tiếp tuyến OB là tia nhìn từ O tới chu vi mặt đất. OA là khoảng cách từ mặt đất tới đường thiên văn. Góc $\widehat{BOH} = \Delta$ gọi là *phủ góc chân trời*, góc này cũng bằng góc $\widehat{BTO}$ ở tâm quả đất (góc có cạnh thẳng góc đôi một). Tam giác vuông TBO cho:

$$\begin{aligned}\cos \widehat{BTO} &= \frac{BT}{OT} \\ \text{hay } \cos \Delta &= \frac{BT}{OT} \\ &= \frac{R \text{ (bán kính địa cầu)}}{TA + AO} \\ &= \frac{R}{R + AO}\end{aligned}$$

Theo sự quan sát ta đo được phủ góc Δ và khoảng cách AO từ địa cầu tới đường thiên văn. Với $\Delta = 19'16''$ và $AO = 100m$ ta suy được $R = 6.366$ cây số.

Công thức tìm thể tích hình cầu

$$V = \frac{4}{3} \pi R^3 \text{ cho ta thể tích của địa cầu khoảng } 1.083 \times 10^9 \text{ (1.083 tỉ) kilômét khối.}$$

2) Muốn đo thể tích mặt trăng, ta phải tìm bán kính của nó. Muốn đo bán kính của nó, ta phải so sánh *thị kính biểu kiến* của mặt trăng và của địa cầu. (Thị kính biểu kiến của mặt trăng là góc nhìn ở dưới đất lên đường kính của mặt trăng, tính được bằng phép lượng giác).

— Thị kính biểu kiến của mặt trăng: $31'3''7$

— Thị kính biểu kiến của địa cầu: $114'5''4$

Thị kính biểu kiến tỷ lệ với bán kính nên:

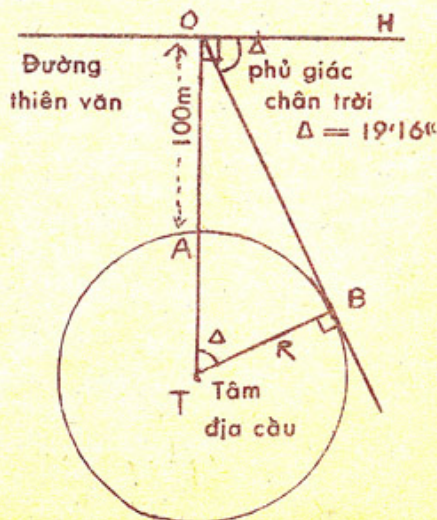
$$\frac{\text{bán kính mặt trăng}}{\text{bán kính địa cầu}} = \frac{31,3,7}{114,5,4} \approx 0,27$$

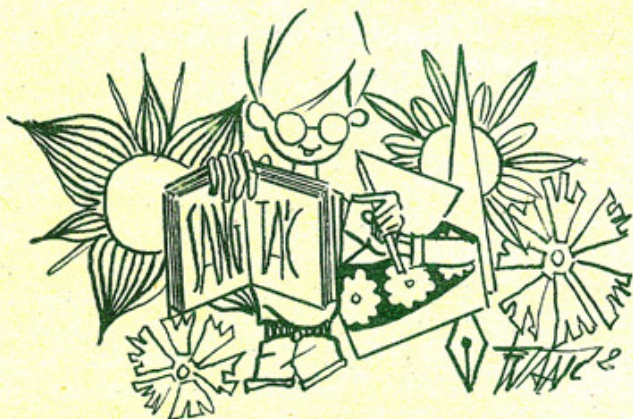
Vậy bán kính mặt trăng chỉ bằng 0,27 bán kính địa cầu. Từ đó suy ra thể tích mặt trăng chỉ bằng khoảng 1/50 thể tích trái đất.

3) Cũng áp dụng phương pháp đo thị kính biểu kiến của mặt trời, ta tính được tỷ lệ giữa bán kính mặt trời với bán kính địa cầu là:

$$\frac{R}{r} = \frac{959'6}{8'8} \approx 109$$

Bán kính mặt trời gấp 109 lần bán kính trái đất, nghĩa là chừng 695.000km và thể tích mặt trời gấp chừng 1.300.000 thể tích trái đất.

Thư mời bạn VỀ QUÊ NGHỈ HÈ

♣ LÊ TRUNG

Biên Hòa, ngày... tháng... năm...

Bạn Đình thân mến !

Khi tiếng ve sầu nức nở gọi hè về, và những cánh phượng rơi rơi báo hiệu niên học sắp tàn ; là học trò tụi mình sắp nghỉ hè rồi đó ! Tôi vội viết thư này, trước hết là lời chân thành của tôi xin cầu chúc hai bác được mạnh vui. Và sau nữa, tôi dự tính xin phép hai bác cho bạn về quê tôi chơi ít lâu.

Đình ạ !

Từ ngày tôi rời xa quê mình, xa bạn, đi theo ba mẹ về Biên Hòa ở ; bạn có biết rằng lòng tôi thương nhớ lắm không ? Thấm thoát đã hai năm qua rồi còn gì ? Nỗi nhớ thương đó nó khiến cho tôi nhiều khi muốn làm một chuyến xe về thăm lại cố hương. Nhưng thật tình thì tôi không có phương tiện để đi Đình ạ ! Nên tôi đành phải bóp bụng nén nhớ nên thương mà thôi.

Thời, bây giờ đừng nói đến chuyện lòng nữa, mắc công lâu lắc thêm. Tôi xin đề cập ngay đến việc mời bạn đi nghỉ hè ; như vậy cho nó được thực tế hơn, và bạn thì khỏi nôn nóng khi đọc thư tôi. Chúng ta bắt đầu nhé :

— Khi bạn được phép của hai bác rồi, bạn cứ đón xe từ làng mình đi Bình Long, rồi từ Bình Long đi Bình Dương... Khi qua hai đoạn đường trường này rồi thì bạn khỏi

lo gì nữa — Mà cũng chẳng có gì phải lo Đình ạ ! Vì bạn chỉ cần lên xe là nó đưa bạn đến nơi đến chốn ngay, chứ không phải hỏi thăm đường lối thôi gì hết ! Không có khó khăn đâu ! — Rồi từ đó, bạn đón xe Bình Dương — Biên Hòa mà đi... Khi tới bến xe rồi, như thế là đã an toàn, vì đã có tôi sẵn sàng chờ rước bạn ở đó !

Đi ba chặng đường như vậy là Đình đã tới quê tôi (quê hương thứ hai của tôi ấy !). Quê tôi với hai bộ mặt, nửa tỉnh và nửa quê. Nhưng bạn đừng có ý nghĩ rằng : Tôi mời bạn về Biên Hòa chơi là để người khỏi xe cát bụi của tỉnh thành. Bạn đừng lo như thế, vì nhà tôi ở về miệt quê cơ !

Này nhé ! từ ở bến xe đó, tôi sẽ cùng bạn đón xe lam đi về. Xe dừng lại trước một ngã ba. Chúng ta xuống xe, bỏ đường nhựa rẽ vào con đường đất. Con đường thật mịn

màng, dẫn về xa xa tít tắp, có cây cối xòa tàng che phủ nên rất mát. Con đường này dẫn về nhà tôi đó ! Càng đi sâu vào, Đình sẽ thấy nơi này càng khác hẳn đi, không ồn ào náo nhiệt như ở bên ngoài. Đó là một vùng biệt lập của người dân quê, mà họ sống thật êm đềm ; êm đềm như con nước Đồng Nai sáng chiều xuôi dòng uốn khúc vậy !

Đình ạ ! nhà tôi ở bên bờ Đồng Nai đó Đình ! Sông Đồng Nai sáng chiều xuôi chảy, bồi đắp phù sa với nhịp cầu dịu hiền. Bạn đã thấy phần nào thơ mộng về nơi tôi ở chưa ? Nơi đây, cây cối thật nhiều, tạo cho phong cảnh có phần xinh đẹp thêm. Thật không còn gì bằng : Một mái nhà tranh, cây cối xanh tươi mát mẻ, và kia là mặt sông rộng, sáng chiều có những con thuyền trôi lơ lửng — thuyền câu, thuyền chài, khi xuôi giữa dòng khi len lỏi dưới tàng cây xoè ra hai bên bờ ; nên thơ biết dường bao ? thú vị lắm cơ, dù rằng cuộc sống không có gì cao sang bóng bẩy. Nó hoàn toàn đơn sơ, tầm thường ; nhưng cũng nhờ ở chỗ đơn sơ tầm thường đó nó mới thú vị phải không Đình ?...

Đình sẽ thích thú hơn khi sống ở nơi này ! tôi sẽ cùng bạn tham dự những cuộc chơi vô cùng hào hứng. Đề rồi bạn coi ! bạn có khoái chỉ lắm hay không thì biết ! Và có như vậy nên tôi mới dám mời bạn đi nghỉ hè chứ ? để khỏi phải uổng công bạn từ quê xa mệt nhọc lên đây.

Này nhé !

Tôi sẽ kể sơ sơ cho Đình nghe chương trình nghỉ hè của tụi mình...

Bất cứ lúc nào cũng được; hễ ta cảm thấy thích trò chơi gì thì ta chơi trò chơi đó. Giải trí bằng đủ mọi cách cơ mà ? Giải trí cho thỏa thích ba tháng hè chứ !

Nếu Đình thích đi câu thì tôi sẽ cùng Đình thả xuống trôi theo dòng Đồng Nai, dọc theo bên bờ. Chỗ nào có rễ cây đâm xuống nước nhiều là chỗ đó có cá nhiều. Ta sẽ câu cho đã đời. Câu chán, ta sẽ tắm ! bơi lội đua với nhau thì khoái quá rồi, phải không ? Hết bơi lội, ta lại đi bắn chim. Khu vườn nhà tôi thì khỏi nói ! chim chóc bay về lớp làm tổ, lớp ăn trái cây lu bù. Ta sẽ tha hồ rình rập mà nã từng con một. Tiện dịp đó, chúng ta leo lên cây bẻ quả ăn. Ôi, thiếu gì ! nào ổi nè, nào xoài nè, bưởi nè, mận nè v.v... và v.v... Một chén muối ớt, hay là một chén nước mắm đường cũng đủ làm cho ta khoái khẩu rồi. Bạn bằng lòng chứ, Đình ?

Bây giờ, đến đi chơi ngắm xem phong cảnh, nhé ?

Bạn muốn biết phong cảnh nào đẹp ư ? Hãy cùng tôi chèo xuồng đi ... Cảnh đẹp ven sông thì thiếu gì ! Nhưng đặc biệt hơn nữa là bên kia Cù lao ; chúng ta cùng chèo xuồng qua bên đó, ghé thăm cảnh chùa Phước Quang dịu hiền. Ôi, đẹp lắm Đình ơi ! ngôi chùa nho nhỏ xinh xinh cách bờ sông chừng hai mươi thước, ẩn hiện dưới tàn cây cổ kính rêu phong, trông thật tuyệt vời. Chúng ta sẽ đi ngắm từng nơi một. Nào là cây Bồ Đề, đá hòn chơ vơ, tượng đức Địa Tạng Bồ Tát hùng vĩ, oai linh. Chúng ta sẽ nghe lòng thành thoi khi đặt chân đến chốn này. Thật là một cảnh đẹp và là nơi thờ phụng hiếm có đấy Đình ạ !..

Kể sơ sơ cho Đình biết đó thôi. Đình sẽ còn ngạc nhiên và thích thú hơn nữa kia ! Nếu bạn được chứng kiến tận mắt.

Đình ạ !

Thư tôi viết cho bạn cũng khá đầy đủ rồi ! Chắc bạn không còn gì phải thắc mắc nữa. Vậy thì tôi xin dừng bút ở đây bạn nhé ? Trước khi dừng bút tôi cũng không quên

một lần nữa cầu chúc cho gia đình bạn được vạn sự như ý. Khi bạn nhận được thư rồi, bạn hãy viết trả lời cho tôi đó nghe ? Và tôi mong rằng Đình sẽ không làm cho tôi thất vọng. Đình nhớ xuống với tôi Đình nhé ? Tôi chờ đợi bạn kể từ giờ phút

này đây ! Thôi, tôi dừng bút ; hẹn gặp nhau chúng mình sẽ hàn huyên nhiều...

Thân ái chào Đình.
Bạn của Đình :

LÊ TRUNG
(Biên Hòa)

TRỌNG DANH DỰ

Hồi 20 tuổi, Cambronne làm cai đóng đồn ở thành SANTES. Ông ta hay uống rượu và một hôm vì quá say, ông ta dám đánh quan Đại Tá.

Luật nhà binh, thì Cambronne sẽ bị xử tử. Nhưng Đại Tá không muốn giết bèn tìm đến lão mà bảo rằng :

— Ta có thể xin cho anh được, vì anh là một dũng sĩ. Nhưng từ nay anh phải bỏ cái tính hay uống rượu đi.

Cambronne cảm động mà rằng :
— Quan lớn thật là quảng đại, tôi xin đa tạ. Song khi tôi bắt đầu uống, tôi cũng không biết đến lúc nào thì thôi, vì thế tôi không dám hứa. Vậy tôi đã có lỗi xin quan lớn cứ bắn đi.

— Anh đừng nói thế. Anh cứ hứa từ nay anh sẽ chừa đến già.

— Nhưng thưa ngài, biết lấy ai làm chứng cho rằng tôi sẽ giữ lời hứa mãi mãi.

— Danh dự của anh đủ chứ ?

— Vậy tôi xin lấy danh dự mà thề suốt đời tôi không uống rượu nữa.

Cách 20 năm sau, Cambronne làm Đại Tướng. Một hôm gặp quan Đại Tá bấy giờ đã già yếu và đã quên câu chuyện xưa. Quan Tá bèn mua rượu thiết bạn, nhưng ông ngạc nhiên vì Cambronne không nếm qua một giọt, Cambronne liền đứng dậy nói :

— Ngài tưởng tôi có thể quên lời hứa hay sao ? Ngài còn nhớ câu chuyện ở thành Santes nữa chẳng ? Nhờ ngài có lòng quảng đại mà tôi được sống đến ngày nay vậy.

ANH SƠN
(Sưu tầm)

Bác nhà quê và VUA LÊ LỢI

Một chiều kia, khi đi săn về, Vua Lê Lợi gặp một người nhà quê lầm lũi đi, không chào ngài. Vua lấy làm lạ bèn gọi lại hỏi :

— Sao bác không chào tôi.

Người nhà quê lễ phép trả lời :

— Xin lỗi ông, ông là ai ?

— Tôi là người giàu nhất xứ này

— Ông bảo tôi phải chào tiên của ông à ?

— Thế tôi cho bác một nửa gia tài của tôi, bác sẽ chào tôi.

— Một nửa thì không chào được !

— Nếu tôi cho hết gia tài tôi cho bác ?

— Ông tốt thật ! như thế thì tôi giàu, ông nghèo. Chỉ người nghèo mới có khi chào người giàu chứ kẻ giàu bao giờ lại phải chào kẻ nghèo !

Vua Lê Thái Tông khen và nói thật rằng mình là Vua. Bác nhà quê từ chối, không chịu chào người đối trá. Vua bèn thưởng một lạng vàng vì thấy người đối đáp khéo léo. Vua tiếp :

Ta còn 3 lạng vàng. Vậy bác nói đúng câu hỏi của ta, ta sẽ cho thêm một lạng nữa.

— Vâng !

— Vậy thì ai giết chồng Trưng Vương ?

— Tô Định. Bấy giờ Hoàng Thượng còn hai lạng, tôi cũng còn hai lạng. Nếu Hoàng Thượng đáp trúng câu hỏi của tôi, tôi sẽ hoàn lại số vàng cho Hoàng Thượng Bằng không, Hoàng Thượng sẽ đưa nốt số vàng cho tôi. Vậy, muôn tâu Hoàng Thượng, vợ tôi tên gì ?

Vua Lê Thái Tông vui vẻ trao cho bác nhà quê hai lạng vàng còn lại và dừng bác nhà quê ấy làm nội giám đề hầu cận.

NGÔ HUY HÒA (sưu tầm)

thiền nhi / 31

ĐƯỜNG LÊN NÚI THIÊN MÃ

Còn nhỏ, Hồng chưa biết giá trị của tập tài liệu, nên làm đúng theo lời dặn.

Năm 1942, Giáo sư Vincent bị ám sát bí mật ở Hà Nội, bà Vincent giữ luôn tập di cảo này coi như một kỷ niệm quý báu đối với người chồng quá cố. Rồi chiến tranh lan rộng ở Pháp, bà Vincent chết trong một trận oanh tạc của Đức ở vùng Florence. Trước khi chết, bà trao cho Hồng tập tài liệu này. Chiến tranh chấm dứt, Hồng tiếp tục học lên và đậu Kỹ Sư Hóa Học của trường Cao Đẳng Chuyên Nghiệp Ba Lê. Do một sự tình cờ, lại sẵn kiến thức chuyên môn, một hôm Hồng khám phá ra nội dung thực sự của tập tài liệu viết bằng mực hóa học ẩn sau những hàng chữ viết bằng mực tím, ngụy trang dưới một bài khảo luận của Giáo sư Vincent « Etude sur la Structure Géologique de la Chaîne Annamitique (Les roches, les mines et les relations avec la tectonique) có nghĩa là « Nghiên cứu về kiến trúc địa chất của dãy Trường Sơn, các loại nham thạch, các loại mỏ và những liên hệ với Kiến Trúc Địa Tầng Học ». Sau khi « đọc » được nội dung quý giá của tập tài liệu này, Nguyễn Quốc Hồng nghiên cứu kỹ lưỡng

trong vòng 3 năm rồi lên đường về nước với hy vọng chiếm giữ được kho tàng vô giá do cha nuôi để lại. Khi chưa tới V.N. Hồng đã không qua được mạng lưới dây đặc của Hội Hoa Phù Dung nên bị xô xuống biển trên chuyến tàu của Công Ty Xuyên Lục mà hồi đó báo chí đăng tin và theo dệt là anh ta trên đường về nước, vì nghe tin người yêu cũ đã đi lấy chồng nên chán đời và tự tử ! Thật khôi hài.

Ngừng một lát, ông Mạc Kính kể tiếp :

— Cướp được tập tài liệu, Hội Hoa Phù Dung không cần cây gậy trúc, hòn phún xuất thạch của ông già Nguyễn Quốc Viên nữa. Họ ra tay bằng chính tài liệu nguyên bản của giáo sư Vincent. Chính vì thế mà tôi phải tung chiến dịch bong bóng bay, dàn xếp cho Đông Hưng vượt ngục trên đường ra Côn Đảo. Gây ra vụ vượt ngục này, chủ ý của tôi là muốn gom hoạt động của Hội Hoa Phù Dung làm một mối. Vì dấu sao uy tín của Đông Hưng đối với Hội còn rất mạnh mẽ. Và giữ Đông Hưng trong tù, đàn em của hắn chia rẽ, cấu xé nhau, thật rất khó mà mò ra manh mối tập tài liệu kia.

Chị Thu Dung mỉm cười :

— Nhưng Đông Hưng vượt ngục rồi hắn cũng chẳng vừa, liên tục chiến dịch rắc lông ngỗng loan tin Tâm Quê ăn cắp tài liệu trốn mất để làm lạc hướng điều tra của ông.

Ông Mạc Kính gật đầu :

— Đúng vậy ! Bọn họ cũng gồm lắm chẳng vừa. Bản tin do công ty ăn lót Hai Cây Dừa loan đi ẩn dưới bài thơ lục bát khó hiểu :

*Bài thơ thất thất bát bát,
Mới hay còn lắm công tu triệu lăm...*

Chị Thu Dung vui miệng đọc theo :

*— Đất mình mình ở sao không,
Gắng công vun tía để hồng kết hoa.*

*Vàng lên một giải sơn hà,
Nước non còn đó tình ta chấp gè.*

*Tâm tình thêm nữa rồi đi,
Một mai thương nhớ xuân về hè qua.*

*Kề đầu cho xiết tình ta,
Nghìn năm phân cách, đường xa*

cầu chờ...
... Rồi gì nữa nhỉ ?

Sơn tiếp :

— Em nhớ. Còn ba câu chót là :

*Thề vì một mối duyên mơ,
Cam tâm thắm đợi năm chờ hợp hôn.
Cổ phương một giải ử buồn...*

Chị Thu Dung thở phào :

— Ôi chà ! Thật là thơ con cóc, làm chị em tôi dịch mướt mồ hôi mới tìm ra nội dung của bài thơ là « Tài liệu mất hết. Lòng gấp Tâm Quê để chờ về hợp phố ». Mà tại sao họ lại chọn Tâm Quê nhỉ.

Ông Mạc Kính đáp :

— Vì Tâm Quê là thủ túc thân tín của Đông Hưng. Phải dùng tới kẻ thân tín của Đông Hưng thì sở An Ninh mới tin là hắn ta có đủ điều kiện đánh cắp được tài liệu quý giá. Đưa nhân vật tầm thường ra sẽ bị lộ liễu và kế hoạch hỏng ngay.

Chị Thu Dung chép miệng :

— Tội nghiệp cho Tâm què. Và thế mới biết Đông Hưng tàn nhẫn thật.

Ông Mạc Kính lắc đầu :

— Thật ra Đông Hưng chỉ muốn Tâm què lánh mặt đi ít lâu. Nhưng Mã Thiếu Hùng nhúng tay vào. Mã Thiếu Hùng, Phó chủ tịch ngoại vụ của Hội Hoa Phù Dung nhận thấy đây là cơ hội tốt nhất để hắn phản đảng mà không ai hay biết. Chính hắn đánh cắp tài liệu dấu đi và đồ diệt cho Tâm què cái tội tương kế tựu kế, thay vì chỉ ăn cắp tài liệu giả, đã lấy tài liệu thật rồi trốn đi. Vì thế Mã Thiếu Hùng được lệnh theo sát Tâm què và thủ tiêu hắn trên đường về Tâm Vu mà Chủ Sơn đã thấy. Hắn không mong gì hơn là được làm công việc thủ tiêu Tâm què với danh chính ngôn thuận. Và hắn đã làm đến nơi đến chốn !

Chị Thu Dung chen vào :

— Thế là hắn lột lốt Tâm què tới tiếp xúc với tôi để gạ hợp tác với ý định qua trung gian của tôi, hắn sẽ nhờ được các phương tiện tối tân nhất của Viện Quốc Gia Khoa Học và kỹ thuật để « đọc » lên trang bí mật của giáo sư Vincent.

(Còn một kỳ nữa)

Hộp Thư

(tiếp theo)

Em Trịnh-thiên-Vũ, Gia Định: Thế giới có 7 kỳ quan. Thiên Vũ cũng có 7 thắc mắc. Chị xin giải đáp nhé: 1 và 2 muốn lựa TLNC, chú N.T đọc lên, hề tòa soạn cười là đăng được, tòa soạn cười lớn, cười bỏ lăn ra khi nghe truyện nào thì truyện đó được nhất. 3) Vì vụ gửi sách phiền phức quá, nhân viên phụ trách lên đường tòng quân rồi nên phải ngưng tặng sách. 4) Như thế cho công bằng. 5) Vụ chấm giải tòa soạn đã giải thích nơi trang 11 số 46. 6) Thư cho chỉ nếu dùng giấy dày thì viết cả 2 mặt giấy được rồi. 7) Về vụ thuật chuyện em không dẫn thí dụ nên chỉ không hiểu ý em. Truyện thần tiên đã in thành sách thì các em nên mua sách mà coi, nếu không đủ tiền thì tới Thư Viện Thiếu Nhi mượn coi, đăng lại trên báo, nhiều em đã coi rồi sẽ buồn vì bị choán chỗ em ạ.

Em Ngô-thanh-Thuần: Em phải gửi thêm 1 hình và phiếu lý lịch có địa chỉ rõ ràng thì chị mới làm thể được.

Em Thanh-thu-Dung, Chợ Mới: Thẻ lệ gia nhập GĐTN có đăng lại ở số 46 em ạ.

Em Trần cảnh-Đức, Gia Định: Kỳ 30 có một số bìa bị hư nên báo bộ bị thiếu bìa, em vui lòng nhé. Bộ 4 bìa đầy đẹp hơn mấy bộ trước hờ em. Em nhận xét tài ghê. Bìa T.N hồi đầu chú Vi Vi không đặt tên em ạ.

Em Hùng - Linh, Chợ Lớn: Tòa soạn thuộc quận Tân Bình. Truyện ngắn chừng 4 trang giấy học trò là vừa em ạ.

Em Nguyễn-văn-Dũng, Cai Lậy: Chị luôn luôn thành thật. Chị khen chữ em đẹp là tại thư trước em viết cần thận. Kỳ này em viết tháu nên không đẹp bằng. Muốn ủng hộ Thiếu Nhi thật đắc lực, em hãy kiếm thêm một độc giả mới em nhé.

Em Ngô - đại - Liên, Ba Xuyên: Gửi theo kiểu em, ít thì được, nhiều thì mất đó. Thơ do chú N.T chọn đăng em ạ.

Em Phan-quang-Bình, Đà Nẵng: Gửi thư em dán 10đ tem. Mua sách em gửi thư về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Sài Gòn 1. Gửi báo đảm bảo thì chắc chắn không bị thất lạc. TLNC do chú N.T lựa em ạ.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1) Thư Viện T.N đã thành lập, nhiều em viết thư về hỏi thăm muốn mượn sách thì có phải chịu một phí khoản nào không, có phải đặt cọc tiền cho cuốn sách không. Vì nếu không, khi mượn lỡ có người lấy luôn sách thì sao. Chị xin trả lời chung các em là mượn sách của Thư Viện T.N các em không phải trả bất cứ phí khoản nào, cũng không phải đặt cọc tiền khi mượn sách. Chủ đích của tòa soạn là mong cung ứng cho các em những sách đọc giải trí và mở mang kiến thức mà vì điều kiện kinh tế eo hẹp, các em không có tiền mua. Tòa soạn cũng chỉ trông mong vào thiện chí của các em khi mượn sách giữ gìn cẩn thận và hoàn trả đúng hạn để cuốn sách được phổ biến và giúp cho các em khác có cơ hội được mượn đọc đồng đều. Vấn đề mất sách, tòa soạn hy vọng sẽ không xảy ra nhất là đối với lứa tuổi của các em là tuổi hồn nhiên và trong sáng.

2) Tòa soạn nhận được nhiều phiếu xin gia nhập gia đình Thiếu Nhi, trong đó nhiều em đã chép phiếu ra giấy rồi lại eòn cần thận cắt thêm phiếu đã in gửi kèm theo (tưởng như sự cắt phiếu là điều kiện bắt buộc của tòa soạn). Vậy chị xin nhắc các em là chỉ cần chép phiếu ra giấy, rồi điền chỉ tiết vào thôi. Các em đừng cắt phiếu in, vì như vậy hư mất tờ báo và làm giảm giá trị của bộ báo T.N mà các em lưu giữ.

3) Chú Bách Khoa nhờ chị đính chính giùm. Trong phần trả lời em Tiên Tiên về nhiệt giai, thay vì đáp số là 26,66 độ C, nhà in đã in lầm là 26,66 độ F. Chắc các em đã nhận ra sự sai lầm ấy và sửa chữa giùm rồi. Nhưng đầu sao, chú B.K cũng gửi lời cáo lỗi cùng tất cả các em.

4) Có mấy em gửi tiền về mua báo mà lại quên ghi tên và địa chỉ. Cho nên tòa soạn không thể làm cách nào gửi báo tới được.

5) Gửi hình về nhớ ghi tên sau hình đề khỏi xảy ra cảnh tên người này dán hình người kia.

6) Muốn gửi bưu phiếu các em nhớ: Ra nhà bưu điện hỏi nhân viên, họ sẽ phát cho một tờ giấy, em điền tên người mà em định gửi tiền tới vào đó và đưa tiền cho nhân viên B.Đ họ sẽ phát cho em 1 tấm bưu phiếu. Em bỏ tấm bưu phiếu đó chung vào lá thư mà em định gửi đi nói rõ mục đích số tiền để làm gì. Rồi em gửi báo đảm bảo thư đó, các em nhớ nhé.

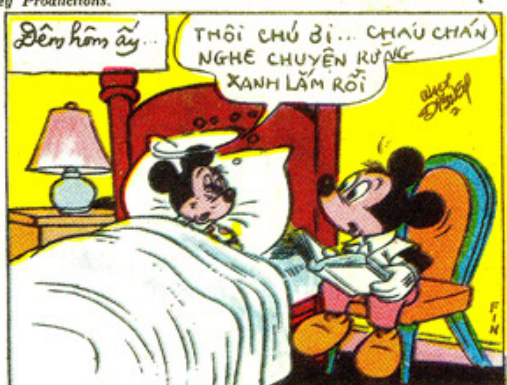
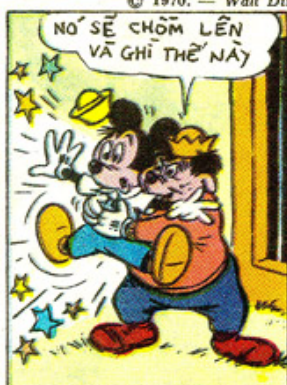
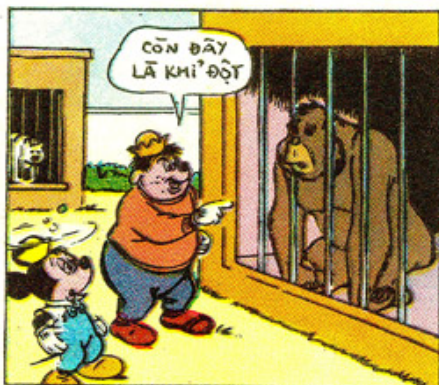
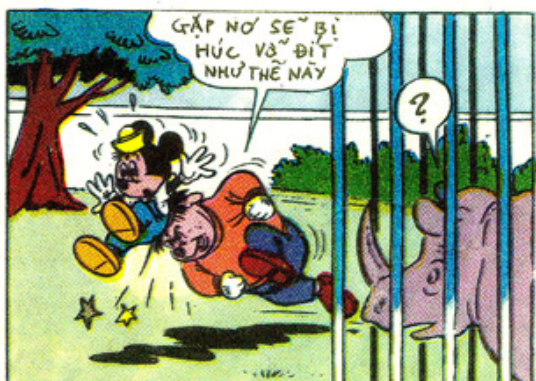
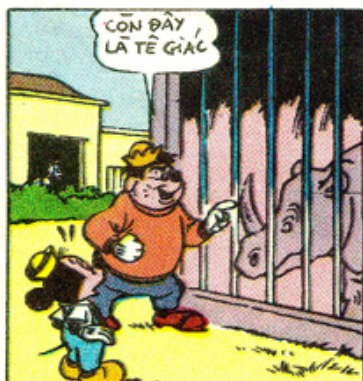
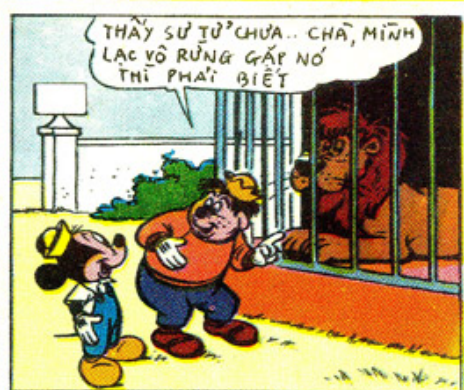
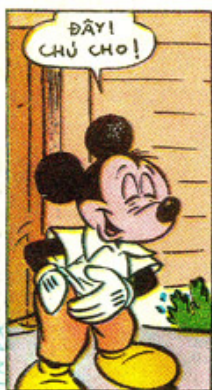
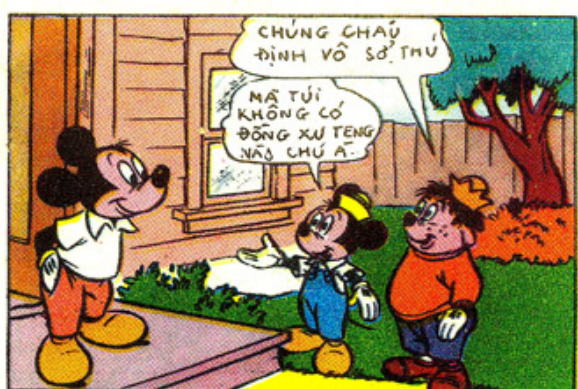
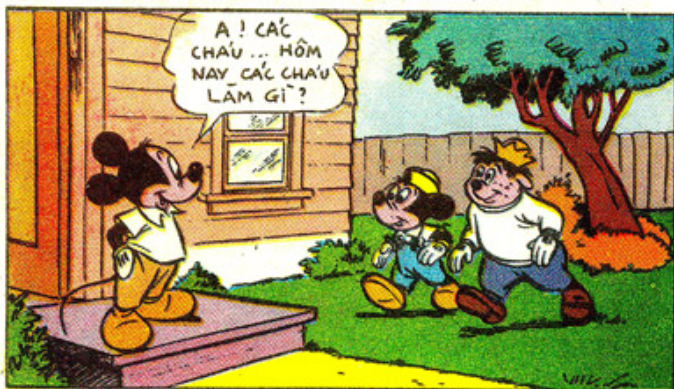
7) Chị trả lời chung các em có lòng nhiệt thành muốn giúp cho Thiếu Nhi được phát triển rằng có một cách đắc lực ghê lắm là mỗi em «**tìm thêm một độc giả mới**». Vậy ngay sau khi đọc xong báo, thấy thích thú thì các em tìm bạn nào chưa đọc Thiếu Nhi, tuyên truyền cho bạn biết. Như thế vừa có ích cho tờ báo của chúng ta, lại cũng có ích cho chính người bạn chưa biết Thiếu Nhi nữa đó các em ạ.

Thương mến tất cả các em

Bài nhận được từ ngày 3-7-72 đến 8-7-72 của các em:

Thanh Thao. Đào đoàn Thủy. H-Đ Toàn. Trần công Bách. Trịnh công Truyền. Giang Minh. Phạm thị Nguyệt. Nguyễn thanh Tuyền. Nguyễn trọng Thảo. Phạm văn Y. Nguyễn thị Giàu. Nguyễn văn Hương. Nhã Quỳnh. Trúc hoàng Lan. Hồ Nam. Nguyễn Huỳnh. Phan Mai. Ung Trần. Lê Nguyễn. Hà mộng Ai. Nguyễn ngọc Minh. Lê minh Tuyền. Lý kiến Thành. Hà thị Nhung. Hà văn Châu. Hoàng phương Nga. Trương minh Dũng. Trương minh Trí. Mai xuân Tin. Hoàng vũ Đức Ân. Phạm văn Tho. Nguyễn văn Vinh. Phạm thị Thủy. Nguyễn văn Sang. Đức Tài. Nguyễn thị Thanh Phương. Trần minh Kỳ. Tuyết Giang. Đoàn cư Anh. Trần thị Xuân Trang. Lại thế Hợi. Đặng ngọc Khoa. Nguyễn đình Tân. Trần cảnh Đức. Hoàng văn Hiền. Đỗ phương Linh. Uyên My. Trần văn Âm. Hàn ngọc Diễm Thúy. Thụy Châu. Phạm minh Đức. Phạm thị Lan Chi. Huỳnh Thu. Nguyễn thị Hồng. Trần văn Đại. Ngô thế Sự. Ngọc Anh. Thanh L-B. Huỳnh cử Nhân. Thy Hân. Hoàng nguyên Quỳnh. Hoài Sơn. Nguyễn Phi. Phi Hành. Huỳnh văn Hùng. Lê xuân Thạch Trần thị Vũ Tuyền. Trí Tâm. Nguyễn thị Ngọc Sương. Ngô ái Quốc. Lê viết Hoàng. Nguyễn thị Lâm. Ngũ văn Sơn. Đan Phương. Đặng Khoa. Hải Ly. Anh Sơn. Trần Mai. Nguyễn thị Thanh Thủy. Năm Hương. Phan thị Bạch Đăng. Đinh sương Mù. Trần thị Long Hương. Nguyễn hữu Thanh. Nguyễn đình Diễm. Huỳnh thanh Thảo. Huỳnh đức Lân. Đinh thị Minh Châu. Áo Ảnh. Hoài Phương. Võ thị Thu Trang. Trần văn Hòa. Trần đình Tiến. Huỳnh trung Trực. Thiên Quốc. Thanh thu Dung. Phạm thị Tuyết Trinh. Đà G ang. Hồng Hạnh. Huỳnh sĩ Huệ. A vũ Bân. Nguyễn đức Long. Nhất Chi.

ĐI THĂM SỞ thú

Giá 50đ.

Biên lại chính thức số 931-BTT-NBC.HCBC ngày 18-6-1971